

Pallieter maakt stille wensen waar

Pallieter makes silent wishes come true

46

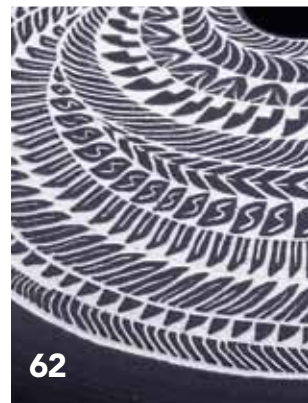
58

50

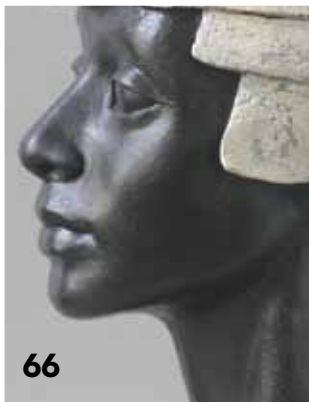
78

62

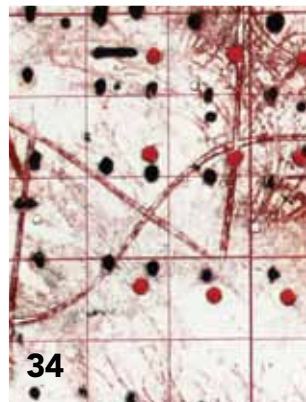
74

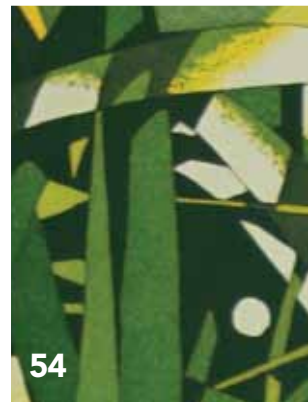
66

86

34

54

90

38

82

42

70

Index

Leden van het bestuur.....	4	Boardmembers	4
Voorwoord door Job Cohen.....	5	Preface by Job Cohen	5
Voorwoord door Wilma Stoelinga	6	Preface by Wilma Stoelinga	6
Voorwoord door Robin Roos	7	Preface by Robin Roos	7

Pallie & Pepper en het geheim van het Stakenbos

Pallie is jarig.....	10
Op weg naar de Ridderburcht.....	12
Op onderzoek	14
De Ruige Ridderzaal	16
Bibberitus	18
Een echte schatkaart	20
Het luik	22
Doolhof.....	24
Het lijkt wel een vis.....	26
De schat.....	28
Nawoord door Aat Breda	94

Pallie & Pepper and the secret of the Stacken Forest

Pallie's birthday.....	10
On the way to Knight's Fortress.....	12
On exploration	14
The Rough Knight Hall	16
Shiveritus	18
A real treasure map	20
The hatch.....	22
The maze	24
It looks like a fish	26
The treasure.....	28
Epilogue by Aat Breda	94

Kunstenaars Artists

Overzicht Overview	30
Ad Arma	34
Lolke van der Bij	38
Joop Crompvoets.....	42
Han van Hagen.....	46
Laan Irodjojo.....	50
Hans van Liempt.....	54
Henk Adriaan Meijer.....	58
Noortje Meijerink.....	62
Marina Radius	66
Lia van Rhijn.....	70
Susan Ruiter.....	74
Joop Vegter.....	78
Bas Verkade	82
Aad de Wit	86
Marleen van Zwienen	90

Rein Lander
Oprichter,
PR, sponsorwerving

Aat Breda
Voorzitter

*De leden van het bestuur
van Stichting Pallieter*

Aangenaam kennis te maken

Annelies van der Vorm
PR, sponsorwerving

Robin Roos
Secretaris

Sijt de Boom
Penningmeester

*The members of the board
of the Pallieter Foundation*

Pleasure to meet you

Voorwoord

Pallietier is een prachtig voorbeeld van wat mensen voor elkaar kunnen betekenen als ze een ideaal voor ogen hebben, een droom durven naleven en dat samen met anderen doen.

In onze samenleving zijn mensen steeds meer met hun eigen zaken in de weer. De eigen loopbaan, het eigen huis, het eigen geluk. De verschraving in het intermenselijk contact die dat tot gevolg heeft, breekt ons steeds vaker op.

Pallietier laat op een hartverwarmende manier zien, hoe mensen voor elkaar van betekenis kunnen zijn, juist in heel moeilijke tijden. In de kinderspices vraagt dat de speciale inzet van velen. Ik vind het indrukwekkend hoe stichting Pallietier daaraan al zoveel jaren bijdraagt en ik hoop van harte dat deze uitgave voor veel steun zal zorgen!

Job Cohen

The Pallietier foundation is an excellent example of what people can achieve together when they have a common ideal and work together to make the dream happen. In today's society people are more and more preoccupied minding their own business. Careers, a home, the individual happiness can cause impoverished human relationships, which in their turn can lead to problems.

In a heartwarming fashion the Pallietier foundation shows how important people can be for each other, particularly in harsh times. In the children hospices this requires special efforts from many.

It is impressive to see how the The Pallietier foundation has contributed in supporting this effort. I hope that this publication will help generate a lot of support for this important foundation.

Job Cohen

“... een ideaal voor ogen hebben, een droom durven naleven en dat samen doen.”

“... have a common ideal and work together to make the dream happen.” 5

Pallieter maakt stille wensen waar ...

Stichting Pallieter zet zich al jarenlang in voor kinder palliatieve zorg. Met concrete bijdragen en financiële ondersteuning maakt Pallieter het mogelijk dat de zorg voor ernstig zieke kinderen op allerlei plaatsen gegeven kan worden. Pallieter ondersteunt bijvoorbeeld de verschillende kinderspices door de inrichting van de badkamer of aanschaf van specifiek spelmateriaal mogelijk te maken.

Kinderspices zijn 'bijna gewone huizen' waar 24 uur per dag specialistische verpleegkundige en pedagogische zorg aan ernstig zieke kinderen wordt gegeven. Zorg zoals in het ziekenhuis in een huis zoals thuis. De kleinschaligheid en inrichting van de kinderspices is bedoeld om het welbevinden van de kinderen te ondersteunen. De 24-uurs zorg voor deze kinderen is altijd intensief. Niet alleen vanwege de zorgvraag van de kinderen, maar ook omdat ook de ouders en eigenlijk het

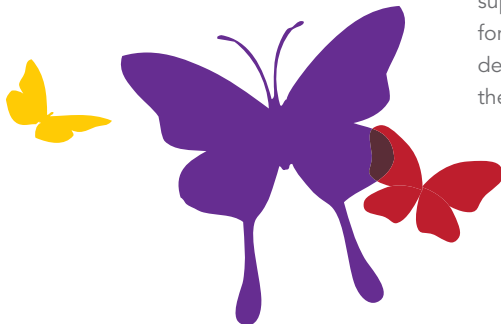
hele gezin hierbij betrokken zijn. De zorg in de kinderspices sluit zoveel mogelijk aan op ieder individueel kind én op het gezin waartoe dat kind behoort. Want als een kind ziek is, dan is het hele gezin 'geraakt'. Hoewel vaak in het begin onwennig zijn veel kinderen en ouders snel gewend aan het leven in het kinderspicie. De combinatie van rust, regelmaat en deskundigheid dragen er toe bij dat ouders de zorg vol kunnen houden. Het geeft veel ouders grote rust wanneer zij zelf eens een nacht ongestoord door piepjes van pompen of infusen kunnen slapen. Al is het maar één nachtje. Kinderspices dragen ertoe bij dat ook ouders het vol kunnen houden. Zo bouwen zij herinneringen op voor later. Herinneringen aan goede zorg in een omgeving die op thuis lijkt. Goede zorg en liefde voor je kind, dat is toch de een stille wens van iedere ouder?! Het is prachtig dat Stichting Pallieter de Kinderspices steunt om deze stille wens waar te maken.

"Goede zorg en liefde voor je kind, dat is toch de stille wens van iedere ouder?"

Wilma Stoelinga
Directeur Kinderspicie De Glind.

Pallietter makes silent wishes come true...

“And is good care and love for their child not every parent’s wish?”

The Pallieter foundation has committed itself to palliative child care for many years. With specific contributions and financial support, Pallieter has made it possible for seriously ill children to receive care in a variety of places. For example, Pallieter supports children’s hospices in a variety of ways: funding specially equipped bathrooms or specific toys and games.

Children’s hospices are ‘near-ordinary homes’ which provide specialised nursing and pedagogic care of seriously ill children 24 hours a day. They provide the care of a hospital as well as the care at home. The small scale and way they are fitted out are meant to support the well-being of the children. 24-hour care for children is always intensive, not only due to the demand for care by the children, but also because the parents as well as the whole family are involved.

Children’s hospices provide care that is geared as much as possible to both the individual child and to the family the child belongs to.

When a child is ill, the whole family is affected. Although often uneasy at first, many children and families soon grow accustomed to living in a children’s hospice. The combination of rest, regularity and professionalism helps parents carry on with the care. It gives many parents peace of mind to have a good night’s sleep from time to time without any disturbance from beeps, pumps or drips. Even if it’s only for one night. Children’s hospices help parents to keep on going. Thus they create memories for later. Memories of good care in an environment resembling home; and is good care and love for their child not every parent’s wish? It’s wonderful the Pallieter foundation supports children’s hospices to make that silent wish come true.

Wilma Stoelinga
Director of children’s hospice De Glind.

Een kind moet kind kunnen zijn

Als vader van twee gezonde kinderen, geniet ik met volle teugen van hun onbevengende vrolijkheid. Onze kinderen kunnen kind zijn, maar helaas gaat die vlieger niet altijd op.

Stichting Pallieter maakt zich hard voor ernstig, chronisch zieke kinderen met een veelal weinig rooskleurige toekomst. Hun lot gaat mij zeer aan het hart, dus als bestuurslid van Pallieter (sinds 2009) wil ik graag mijn steentje bijdragen aan de verbetering van hun kwaliteit van leven.

Het hoogtepunt van de laatste jaren is de realisatie van het unieke kinders hospice 'Pallieterburght'. Maar we denken niet alleen groot. Ook ondersteunen wij minder omvangrijke projecten ten behoeve van ernstig zieke kinderen en hun ouders.

Als mens en vader ben ik van mening dat ieder kind, gezond of ziek, kind moet kunnen zijn. Ik wil nog lang doorgaan met mijn werk voor Pallieter en heel graag zou ik dat samen met u doen!

Robin Roos,
Secretaris van Stichting Pallieter en
Directeur van NVO Verzekeringen

As a father of two healthy children, I enjoy their unprejudiced cheerfulness to the full. Our children can be children, but unfortunately, that's not always the case for everybody.

The Pallieter foundation is committed to seriously and chronically ill children, many of whom cannot look forward to a rosy future. Their fate is of special concern to me, so as a Board member of Pallieter (since 2009) I wish to contribute to help improve the quality of their lives.

The highlight of the past years has been the realisation of that unique children's hospice, Pallieterburcht. But we do not only think big. We also support less comprehensive projects for seriously ill children and their parents.

As a human being and a father, I believe that every child, healthy or sick, should be able to be a child. I wish to continue my work for Pallieter for a long

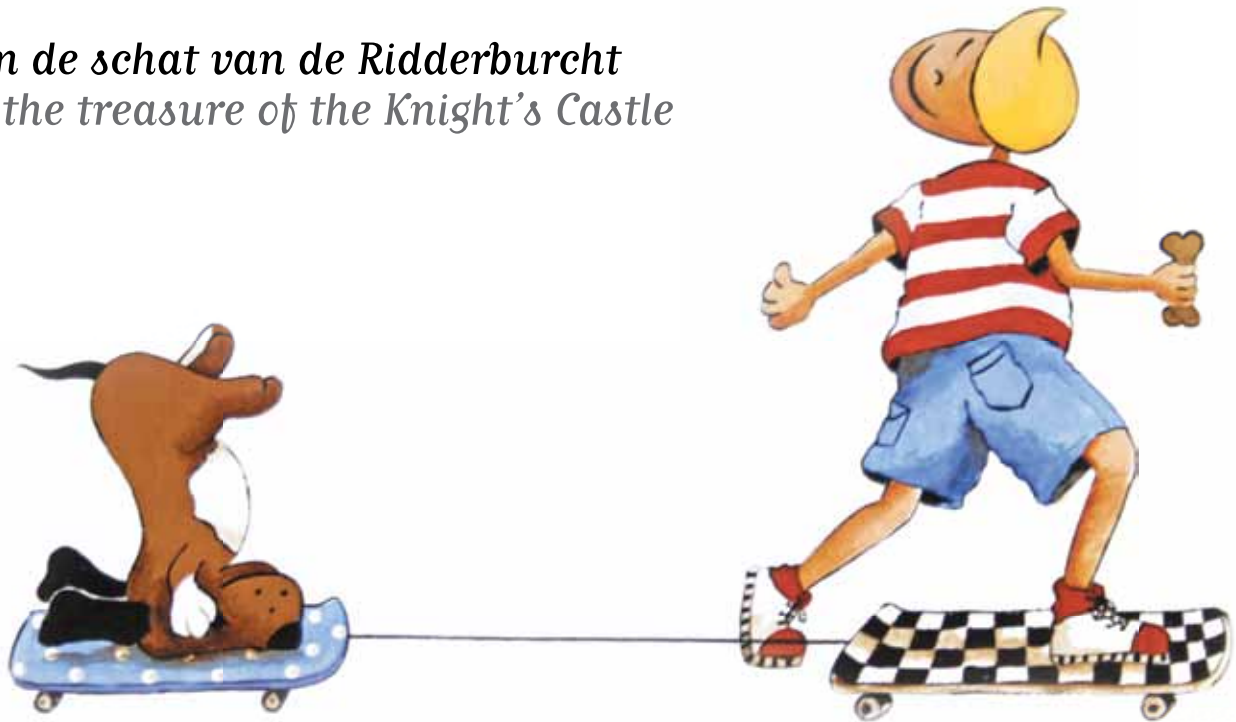
time and would very much like to do so with your help.

Robin Roos,
Secretary of Stichting Pallieter and
Director of NVO Verzekeringen

A child should be able to be a child

Pallie & Pepper

*en de schat van de Ridderburcht
and the treasure of the Knight's Castle*

HOOFDSTUK 1

Pallie is jarig

Hieperdepiep hoeraaaaaah! Glunderend zat Pallie op een versierde stoel in de kamer. Het was vandaag zijn negende verjaardag. Pappa, mamma, zijn beste vriendje Max en zijn buurmeisje Sophie, die een grote, gele strik in haar paardenstaart droeg, zongen hem luidkeels toe. Pepper, zijn schattige bruine hondje met een witte poot, sprong kwispelend in het rond. "Wie wil er een stukje taart?" vroeg mamma. "Ikke!", riepen Pallie, Max en Sophie tegelijk. Ze gierden het uit. "Kom dan maar snel aan tafel", zei mamma en ze sneed drie grote stukken van haar zelfgebakken taart af en spoot er een dikke toef slagroom op. "Mmmmm, wat ruikt dat lekker", zuchtte pappa. "Daar lust ik ook wel een stuk van." Smikkelend en smullend zaten ze allemaal aan tafel. Pepper snuffelde in het rond, in de hoop een paar kruimeltjes te vinden. "Nou zoon", zei pappa. "Ik heb een grote verrassing voor je." Nieuwsgierig keek Pallie pappa aan. Hij was dol op verrassingen. "O, pappa, vertel het alsjeblieft!". Nou....." zei pappa. En hij wachtte even om het nog spannender te maken. "Ik neem jou en ook Max en Sophietje mee naar..... de Ridderburcht." Ongelovig staarde Pallie voor zich uit. Zei pappa echt: de Ridderburcht? Na een paar seconden drong het echt tot Pallie door. "We gaan naar de Ridderburcht!", juichte Pallie. Samen met Max en Sophietje maakte hij een rondedansje. Dit was een superverrassing! Snel renden ze naar de gang om hun schoenen aan te trekken. Pallie koos uiteraard voor zijn favoriete schoenen, zijn mooie,

hoge sneakers met veters zo zwart als trekdop. Ze brachten hem geluk, daar was hij van overtuigd. En ze mochten dus niet ontbreken tijdens het uitstapje waar hij al jaren van droomde: een bezoek aan de beruchte Ridderburcht.

CHAPTER 1

Pallie's birthday

Hip hip hurray! Radiant, Pallie sat on a decorated chair in the room. Today was his ninth birthday. Daddy, Mummy, his best friend Max, and Sophie, the girl from next door, with a ponytail held together by a large yellow bow, were singing to him at the top of their voices. Pepper, his sweet little brown dog with one white leg, was jumping around wagging its tail. "Anyone fancy a piece of cake?" Mummy asked. "Me!", Pallie, Max and Sophie shouted all at the same time. They shrieked with excitement. "Come to the table quickly then", Mummy said. She cut off three thick slices of her home-made cake, adding a big dollop of cream on top. "Mmmmm, that smells good", sighed Daddy. "I also fancy a piece of cake." They all sat at the table eating heartily. Pepper snooped about hoping to find some crumbs. "Now son, I have a big surprise for you", Daddy said. "Pallie curiously looked up to his father. He was fond of surprises. "Oh, Daddy tell me please!". "Well" said Daddy. He waited to add to the excitement. "I will take you, Max and little

Sophie to the Knight's Castle!" Pallie stared in disbelief in front of him. Did Daddy really say Knight's Castle? It took a few seconds before it dawned on Pallie. "We are going to the Knight's Castle!", Pallie cheered. He danced around the room with Max and little Sophie. This was a very big surprise! They quickly ran to the hallway to put on their shoes. Pallie chose his favourite shoes, his beautiful high sneakers with laces as black as liquorice. They brought him luck, he was convinced of that. So he should certainly wear them on the trip that he had been dreaming about for years: a visit to the notorious Knight's Castle.

HOOFDSTUK 2

Op weg naar de Ridderburcht

Joelend renden de drie kinderen uitgelaten naar de auto van pappa. Pallie's blonde haar, glom in het zonnetje. "Veel plezier", riep mamma nog maar ze hoorden het al niet meer. Mamma bleef thuis om nog meer taartjes te bakken voor de visite van vanavond. "Ah, pap, mag Pepper ook mee?" Pallie keek smekend naar zijn vader op, met Pepper stevig tegen zich aangeklemd. Vergiste pappa zich of keek Pepper hem ook smekend aan? "Vooruit, Pepper mag ook mee". Pappa hield de autodeur open en de kinderen ploften op de achterbank. Met een grote sprong, zat Pepper tussen hen in. Het avontuur kon beginnen! Over een bezoekje aan de Ridderburcht droomden Pallie en Max al jaren. Ze hadden op school een boek met prachtige verhalen. "Zullen we je over de Ridderburcht vertellen Sophie?" Sophietje knikte driftig met haar hoofd. Max begon: "In de Ridderburcht, een soort kasteel, woonde een koning. Hij was nogal eenzaam en had bijna niemand om zijn prachtige huis en uitgestrekte landgoed mee te delen. De vogels, de bloemen, de prachtige fontein, de satijnen lakens van de bedden, het heerlijke eten..." Pallie vulde aan: "Op een dag kreeg hij een goed idee. Hij opende zijn deuren voor de ridders die op doorreis waren. Zij hielden boze vijanden op afstand en moesten dus goed slapen en eten. In die tijd viel het niet mee om ridder te zijn. Zo'n ijzeren harnas was loodzwaar. Zo waren de reizende ridders blij en de koning was niet

meer eenzaam." "Tot op een dag ridder Zwarthoef kwam", vertelt Max. "Hij was een gemene ridder en vreselijk jaloers op de koning en zijn mooie landgoed. Hij verstopte zich in de gangen van de burcht met een vals plan." "O jee, wat ging hij dan doen?" Met grote ogen keek Sophietje de jongens vragend aan.

CHAPTER 2

On the way to the Knight's Castle

Shouting and in an exuberant mood the three children ran to Daddy's car. Pallie's blond hair shone in the sun. "Enjoy yourselves", Mummy shouted, but they did not hear her anymore. Mummy stayed at home to bake yet more cakes for the visitors coming in the evening. "Dad, can Pepper come along too?" Pallie looked up to his father with a begging expression in his eyes, holding Pepper tightly. Did Daddy see the same begging look in Pepper's eyes? "All right then, Pepper can come along too". Daddy held the door of the car open and the children plumped down on the back seat. With one big leap, Pepper jumped in between them. Pallie and Max had been dreaming of a visit to the Knight's Castle for years. The adventure was about to begin. They had a book of wonderful stories at school. "Shall we tell you about Knight's Castle Sophie?" Little Sophie nodded eagerly. Max

began: "In the Knight's Castle, a kind of stronghold, there once lived a king. He was rather lonely and had almost no one to share his splendid house and vast estate with. The birds, the flowers, the beautiful fountain, the satin bedsheets, the glorious food..." Pallie continued: "One day, he got a bright idea. He opened the doors of his castle to knights who were passing through on their journeys. They kept evil enemies at a distance and needed food as well as a good night's rest. In those days, being a knight was not easy. Their iron suit of armour was heavy as lead. And so the travelling knights were happy and the King was no longer lonely." "Until one day, a knight named Black Foot arrived", Max said. "He was an evil knight and terribly jealous of the King and his beautiful estate. He hid himself in the corridors of the fortress with a vicious plot." "Oh dear, what was he up to?" Little Sophie looked at the boys with wide-open, questioning eyes.

HOOFDSTUK 3

Op onderzoek

"Nou, Zwarthoef stal spullen, maakte iedereen bang en joeg de dieren van het landgoed weg", ging Max verder. "Hij zorgde dat niemand hem zag waardoor de ridders dachten dat het spookte. Uiteindelijk durfde niemand er meer te komen." "Dus Zwarthoef had zijn zin?", vroeg Sophietje. "Inderdaad" zei Pallie. "Maar het gekke is dat niemand ooit meer iets van de koning of Zwarthoef heeft gezien of gehoord. Iedereen die dat probeerde uit te zoeken, kwam zo bang terug dat ze niet meer konden praten. We weten dus helemaal niet wat er precies is gebeurd." "Maar we weten wel", zei pappa ineens "dat het nu een heel mooie plek is. De burcht is al honderden jaren oud en de tuinen zijn eindeloos groot. Het is een prachtige plek voor jullie om te spelen en een beetje meer te leren over de tijd van de ridders." Op het moment dat pappa dat zei, reden ze een grote oprijlaan op, de torens van de burcht zagen ze in de verte. De monden van Pallie, Max en Sophie vielen open. Max en Pallie begonnen onrustig te schuiven op de bank. Ze wilden op onderzoek uit! Ze hadden al veel avonturen met elkaar beleefd maar dit? Dit leek wel een droom! Pappa parkeerde de auto en trok de deur open. Het drielal, inclusief pluizenbol hondje Pepper, rolden de auto uit. "Luister even goed jullie", sprak pappa een beetje streng. "Jullie mogen in de burcht kijken maar... niks kapot maken, begrepen?" Braaf knikten ze alle drie ja. Ze stonden te trappelen! "Oké, dan wandel ik een stuk over het landgoed met Pepper", zei pappa. "Misschien dat de tuinman nog een paar goede tips voor me heeft om ook van die mooie rozen in onze tuin te laten

groeien". Hij draaide zich om en liep weg. Pallie struikelde half over zijn veters, zo'n haast had hij. "Kom, we gaan naar binnen!", riep Pallie uitgelaten.

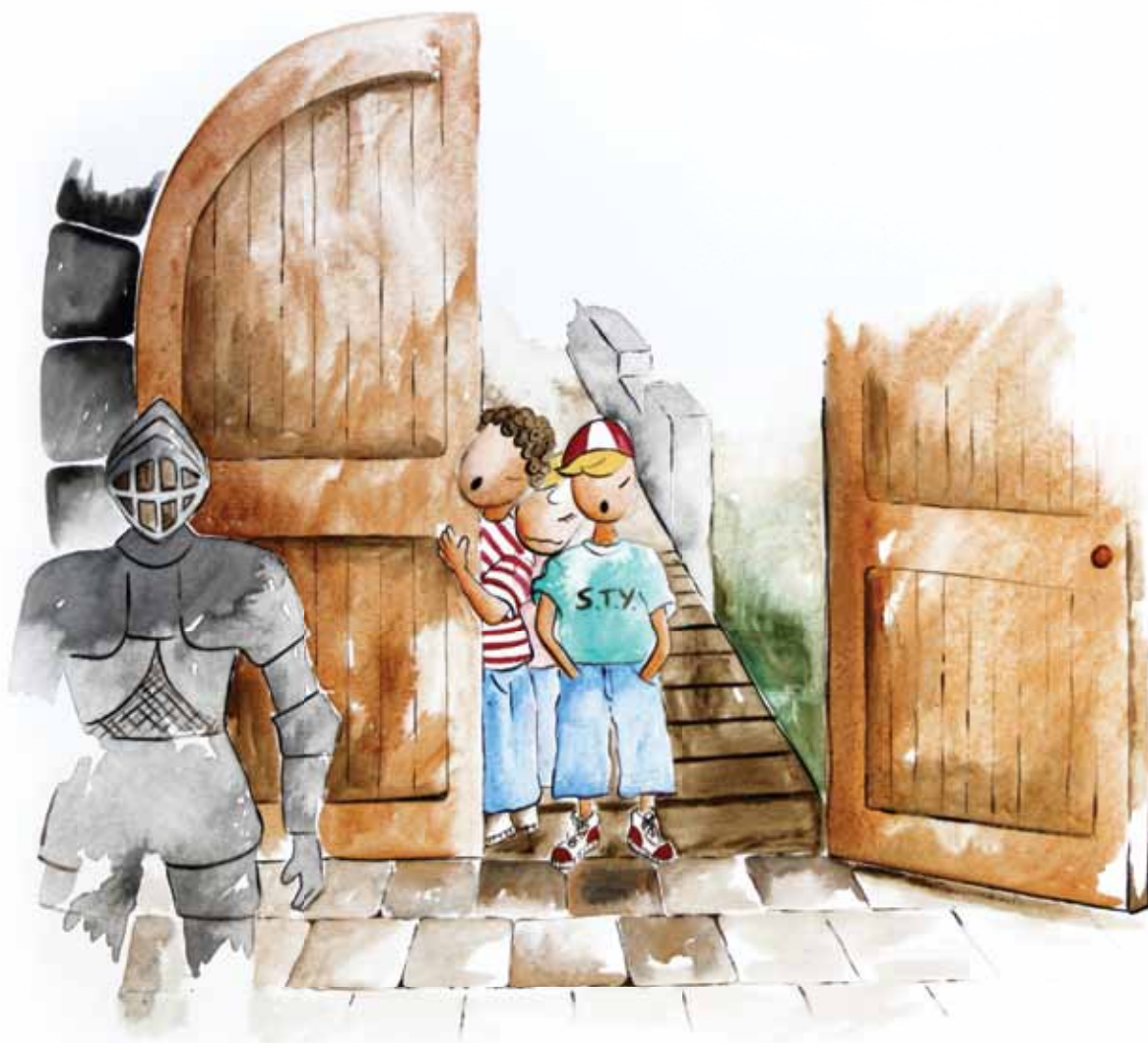
CHAPTER 3

On exploration

"Well", Max continued, "Black Foot stole things, frightened everybody and drove the animals away from the estate. He made sure that no one saw him, making the knights believe that the place was haunted. Eventually no one dared to come there anymore." "So Black Foot got what he wanted?" Sophie asked. "He did" Pallie said. "But the strange thing is that no one has heard or seen anything of the King or of Black Foot ever since. Anyone who dared to investigate returned so scared they could not speak anymore. So we do not know exactly what has happened." "But what we do know", Daddy all of a sudden said "Is that it is now a very beautiful place. The castle is hundreds of years old and the gardens are immense. It is a wonderful place for you to play and learn a little more about the era of the knights." While Daddy said that, they drove up a big driveway from where they could see the castle towers in the distance. Pallie's, Max's and Sophie's jaws dropped. Max and Pallie started shifting around restlessly on the back seat.. They wanted to go exploring. They had already gone through many adventures together, but this ..? This was like a dream!. Daddy pulled the car over and opened the door. The four of them, including fluffy dog Pepper rolled out of the car. "Now, listen very carefully you lot", Daddy said rather sternly. "You may look around inside the

castle, just don't break anything, understood?" The three of them nodded meekly. They were jumping up and down with impatience. "On you go then, I'll take Pepper for a walk on the estate", Daddy said. "The gardener may have some good tips for me to grow some of those nice roses in our garden." He turned around and walked away. Pallie almost stumbled over his laces, such was his hurry. "Come one, let's go inside", Pallie shouted excitedly.

HOOFDSTUK 4

De Ruige Ridderzaal

Met z'n drietjes liepen ze over de grote, houten ophaalbrug. Zo was dat vroeger. Om een burcht of een kasteel lag water om te zorgen dat bijvoorbeeld dieven of vijanden niet binnen konden komen. Als er gevaar dreigde, kon de brug worden opgehaald en zat je veilig op je eigen eilandje. Binnen in de burcht was het een beetje donker. "Het is maar goed dat ik mijn zaklamp bij me heb", zei Max trots. "Kom, we gaan deze kant op". Zijn bruine krullen dansten toen hij dat zei. Hij was altijd goed voorbereid. Net als toen ze in het Stakenbos de weg kwijt waren. Zonder zijn zaklamp en oké, het grote hert en de geluksschoenen van Pallie, hadden ze de weg terug niet gevonden. Pallie en Sophie liepen achter Max aan. Ze keken hun ogen uit. Overal zagen ze dikke tapijten, kroonluchters en spiegels. "Kijk!", riep Pallie uit. "Naast die deuren staat een ridder!" "Je bedoelt een harnas", zei Sophietje snel. Ze vond het toch een beetje eng. Ze liepen naar het harnas en zagen een bordje hangen boven de deur. "De Ruige Ridderzaal", las Pallie hardop. Voorzichtig duwde hij tegen de deur. Zuchtend en krakend, ging deze een stukje open. "Laten we naar binnen gaan", fluisterde Pallie. Stapje voor stapje slopen ze door de deur, de kamer in. Het was er pikke donker. Snel deed Max zijn zaklamp aan. Wat zagen ze daar? Een grote ronde tafel met wel dertig stoelen met dikke, houten krullen. Er stonden goudkleurige bekers op tafel. Tegen de muur stond een torenhoge kast

met wel honderden boeken. "Het lijkt hier wel een bibliotheek", zei Max zacht. "Ik wist niet dat ruige ridders boeken lezen. Houd jij de zaklamp eens even vast, Pallie?" Pallie pakte de zaklamp over en Max verdween in het donker.

CHAPTER 4

The Rough Knight Hall

The three of them walked across the wooden draw-bridge. So this is how it used to be. A fortress or castle would be surrounded by water to prevent thieves or enemies coming in. If there was any danger, the bridge could be raised and you would be safe on your little island. It was a bit dark inside the fortress. "It was just as well that I brought my torch along" said Max proudly. "Come let's go this way." His brown curls danced around when he said so. He always came well prepared. Just like the time they had lost their way in Stake Forest. Without his torch, and, okay, the big deer and Pallie's lucky shoes, they would not have found their way back. Pallie and Sophie followed Max. They did not know where to look first. Everywhere they looked they saw thick carpets, chandeliers and mirrors. "Look", Pallie shouted, "There is knight next to the doors". "A suit of armour, you mean" little Sophie said quickly. She thought it a bit scary. They walked towards the armour and saw a sign above the door: "The Rough Knight's Hall" Pallie read aloud. Carefully, he pushed against the door. Sighing and creaking, it

opened a little. "Let's go inside" Pallie whispered. Step by step they sneaked through the door. The room was in pitch-black so Max quickly lit his torch. What did they see? A large round table with at least Thirty wooden chairs with backs covered in curls. On the table were gold-coloured goblets. A cupboard of several metres height stood against the wall, containing at least hundreds of books. "It looks like a library in here", Max said in a low voice. "I did not know that rough knights read books. Hold the torch for me will you Pallie?" Pallie took the torch from Max's hands while Max disappeared into the darkness.

HOOFDSTUK 5

Bibberitus

"Jeetje, die boeken zijn zwaar." Pallie en Sophie hoorden Max zwoegen. Papier ritselde en....plof! Met een harde klap viel er een boek op de grond. Tenminste, dat leek zo. "Is alles oké Max?", vroeg Sophie. Er kwam geen antwoord. "Max, zeg nou iets!", riep nu ook Pallie. Weer niks. Pallie scheen met de zaklamp in het rond. Ze zagen boeken, boeken en nog eens boeken. Plots tuimelde Pallie van schrik omver. Zijn voeten met zijn mooie sneakers staken zelfs in de lucht. Verstijfd keken Sophie en Pallie naar de plek waar de lichtstraal van de zaklamp op scheen. "Oef, het is maar een harnas", zei Pallie terwijl hij overeind krabbelde. "Ik dacht even dat Zwarthoef daar stond. Ik kreeg spontaan de bibberitus!" "Ik ook", bekende Sophie. De rillingen liepen over mijn rug." Sophie en Pallie grinnikten naar elkaar. Hun fantasie sloeg een beetje op hol in de donkere kamer. Plotseling begon het harnas te bewegen. Het ijzer knarste en piepte. "Wegwezen, hij wil ons pakken!", gilte Sophie van schrik. Ze wilde wegrennen maar struikelde over Pallie's veters. Pallie viel op zijn beurt ook weer op de grond. "Hahahahahahaha!" Uit het harnas klonk een hard gelach. "Had ik jullie even te pakken!" Max sprong achter het harnas vandaan. Hij hikte van het lachen. "Leuk hoor, Max", zei Sophie een beetje boos. "Wij schrikken ons hier een hoedje. Nou, laat ons dat grote boek eens even zien." Gniffelend tilde Max het boek van de grond. Het was echter zo zwaar dat het meteen weer uit zijn handen duikelde. Terwijl het boek viel, vloog een stuk bruin papier precies in de handen van Sophie. Max pakte meteen

zijn zaklamp om bij te schijnen. "Hé" zei Sophie terwijl ze het stuk papier open vouwde, "het lijkt wel een landkaart."

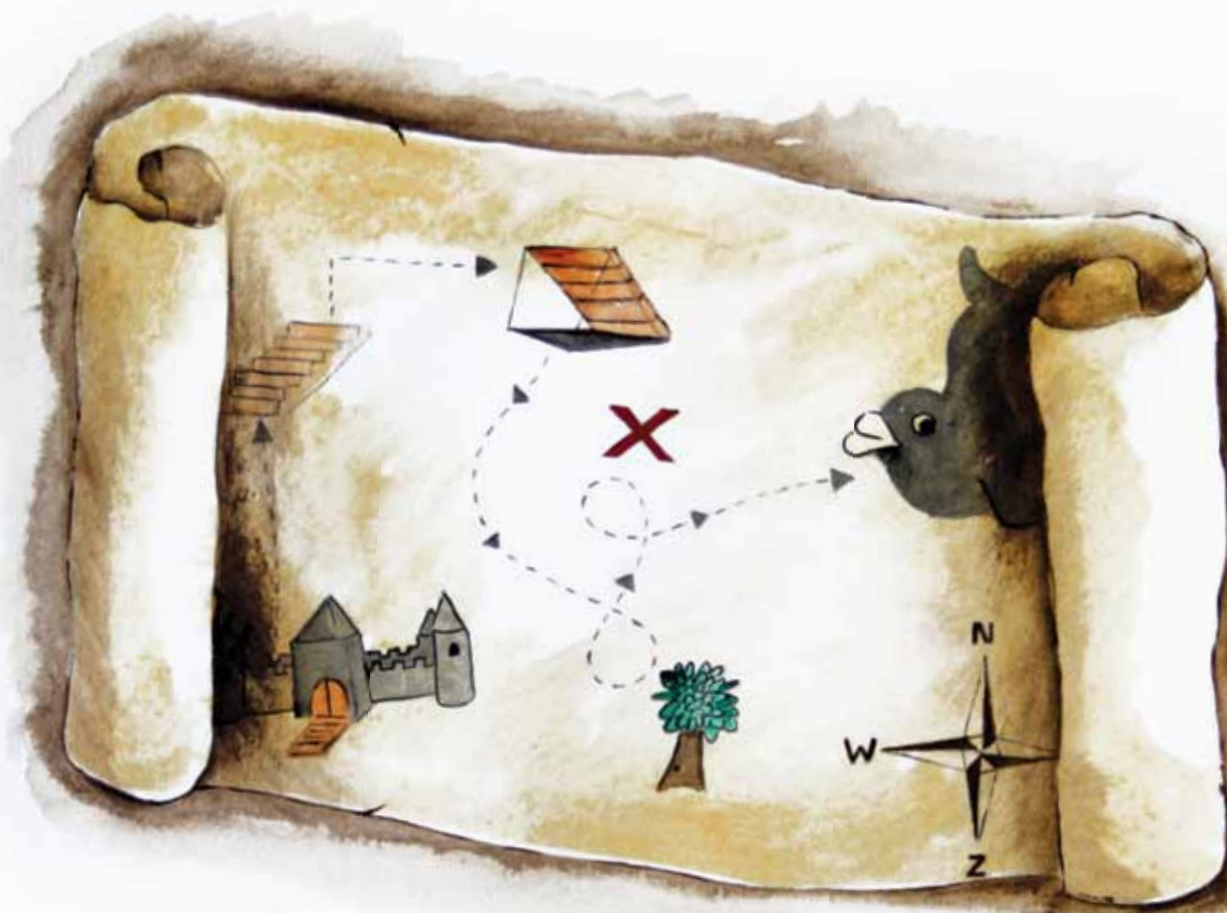
CHAPTER 5

Shiveritus

"Gosh those books are heavy." Pallie and Sophie heard Max pant. Paper was rustling and then ... flop!. With a loud bang a book fell on the ground. At least, that was the impression. "Max, is everything okay", Sophie asked. There was no answer." Max, say something" Pallie was shouting now. Again nothing was heard. Pallie shone the torch around the hall. They saw books, books and more books. Suddenly something frightening made Pallie tumble over. Even his feet with those nice sneakers stuck up in the air. Petrified Sophie and Pallie looked at the spot lit by the beam from the torch. "Ouf, it's just a suit of armour", Pallie said while scrambling up.

"For a moment I thought it was Black Foot standing there. It gave me a spontaneous bout of shiveritus." "Me too" Sophie admitted." It sent shivers down my spine". Sophie and Pallie chuckled looking at each other. In the dark room their fantasies had gotten the better of them. All of a sudden the armour started to move. The iron creaked and squeaked." Let's get out of here, he wants to grab us" Sophie shouted petrified . She wanted to run away but stumbled over Pallie's laces. In turn, Pallie fell on the ground again. "Ha ha ha" a sound of loud laughter could be heard coming from the armour. "Got you", Max jumped from the behind the armour, with hiccups of laughter. "Very funny Max", Sophie said a little angry. 'We were scared out of our wits. Now show us that big book." Sniggering Max lifted the book from the ground. But it was so heavy, that it immediately slipped out of his hands again. As the book fell, a piece of brown paper swirled right into Sophie's hands. Max promptly took his torch for some extra light. "Hey," Sophie said while unfolding the scrap of paper. "It looks like a map".

HOOFDSTUK 6

Een echte schatkaart

Snel liepen de drie kinderen de zaal uit om de kaart in het daglicht te bekijken. De burcht stond erop en ook een groot stuk van het landgoed. Verder zagen ze pijlen die op de kaart waren getekend. En ergens in de hoek stond, naast een standbeeld dat op een vis leek, een rood kruis. Wat zou dat betekenen? Tegelijkertijd sprongen Max en Pallie op en begonnen druk te praten. Dit kon geen toeval zijn. Deze kaart was geen landkaart maar.... "het is een schatkaart!", jubelde Pallie. "Wij gaan schatzoeken!", riep nu ook Max. Avontuurlijk als ze waren, sprongen ze op. Ook Sophietje vond het vreselijk spannend. De kaart werd nauwkeurig bekeken. "Kijk, we moeten hier naar rechts en dan daar dat trapje af!" Voordat hij de zin had afgemaakt, rende Pallie al naar de trap. Met Sophie en Max er op een drafje achteraan. Ze liepen het trapje af, een gangetje door, renden over de binnenplaats en kropen door een smal, rond gat. Ineens stonden ze in een kleine ruimte die eruit zag als een keuken. Er stond een ding dat leek op een ouderwets fornuis. En overal stonden potten en pannen. Bedekt met een dikke laag stof, dat wel. Het was duidelijk dat deze ruimte al heel lang niet werd gebruikt. "Getver, er zit spinrag in mijn haar!" Sophie wreef wild over haar haren om het kleverige spul er uit te krijgen en zei: "Ik hoop voor de ridders, dat er flink werd schoongemaakt in hun tijd. Van spinrag in je soep word je niet blij." Pallie en Max lachten om de

grappige opmerking en bogen zich weer over de kaart. "De pijlen wijzen deze kant op maar hier zit helemaal geen deur", zei Max bedenkelijk. "Ik zie hier wel een soort luik", zei Pallie. "Het zit alleen potdicht. Kom eens helpen, jongens."

CHAPTER 6

A real treasure map

The three children quickly walked out of the room to have a look at the map in daylight. It depicted the fortress as well as a large part of the estate. They also saw arrows drawn on the map. And somewhere in a corner, next to a statue that looked like a fish, there was a red cross. What could that mean? Max and Pallie jumped up simultaneously and began talking excitedly. This could be no coincidence. This was not a geographical map, but.. "It is a treasure map!" Pallie shouted with joy. "We are going on a treasure hunt." Max now also shouted. Adventurous as they were, they all jumped up. Little Sophie also thought it to be terribly exciting. They examined the map closely. "Look, we need to go to the right here and then down that small flight of stairs." Before he had completed the sentence, Pallie already started running towards the stairs. Sophie and Max set off running after him. They went down the stairs, through a corridor, crossed the inner yard and crept through a narrow round hole. Suddenly they were in a small room that looked like a kitchen. In it was something that resembled an old-fashioned stove.

There were pots and pans everywhere. Be it covered in a thick layer of dust. Clearly, the room had not been used for a long time. "Yuk, I've got cobwebs in my hair" Sophie rubbed her hair wildly to get rid of the sticky substance saying: "I hope for the knights that the place was cleaned well back then. Cobwebs in your soup does not make you happy. "Pallie and Max laughed at her funny remark and bent over the map again. "The arrows point that way but there is no door at all" Max said doubtfully. "I see a kind of hatch though" Pallie said. "The only thing is it's shut tight. Come and help me guys."

HOOFDSTUK 7

Het luik

Met z'n drietjes duwden ze met al hun kracht tegen het luik maar het bleef gesloten. "Op drie, nemen we een aanloop en duwen we met onze schouders tegen het luik om nog meer kracht te zetten, oké?", stelde Pallie voor. "Zijn jullie klaar? Een, twee, drie!" Met hun volle gewicht bonkten ze tegen het luik. Door de grote kracht schoot deze met een doffe knal open. In hun vaart konden ze niet meer stoppen en de drie avonturiers tuimelden door het luik de diepte in. "Het lijkt wel een glijbaan!", riep Max met een bibberstem terwijl hij samen met Pallie en Sophie naar beneden gleed. De zaklamp vloog uit zijn handen. Hij had nu een voet van Pallie en de arm van Sophie te pakken. Veel konden ze niet zien en ze konden al helemaal niets doen. Het ging razendsnel. "Au!" Met een bonk vielen ze op de grond. Het was een harde, houten vloer zo te voelen. "Is iedereen nog heel?", vroeg Sophie. "Ik geloof het wel", zei Max terwijl hij over zijn pijnlijke elleboog wreef. "Ik ook", zei Pallie terwijl hij de zwarte veters van zijn sneakers opnieuw strikte. "Mooi" zei Sophie "dan kunnen we nu weg uit deze kelder, of wat het ook mag zijn, en verder op zoek naar de schat. Waar moeten we heen, jongens?" "Eh, jij had de kaart toch, Sophie?" "Nee hoor, Pallie, jij had hem als laatste in je handen", zei Sophie "Legde je de kaart niet op het fornuis toen we het luik probeerden op te duwen, Pallie?", vroeg Max. Pallie kon zich wel voor zijn hoofd slaan. Hij had de kaart daar inderdaad neergelegd. "Het ziet ernaar uit dat we dan zonder kaart verder moeten",

zei Max. Hoe moesten ze de schat nu vinden? En nog belangrijker: hoe kwamen ze uit deze kelder vandaan?

CHAPTER 7

The hatch

The three of them pushed with all their might against the hatch, but it remained closed. "At the count of three, we will take a run-up and push against the hatch with our shoulders creating maximum power, okay?" Pallie suggested. "Are you ready? One, two, three!". They pounded against the hatch. Their combined effort caused it to open with a dull bang. Their speed made it impossible for them to stop and the three adventurers tumbled through the hatch into the depth. "It feels like a slide!", Max shouted in a quivering voice, while he slid down together with Max and Sophie. The torch flung from his hands. Now he was holding on to one foot of Pallie and one arm of Sophie. There was little they could see, let alone do. Everything happened super-fast. "Ouch!", they fell to the ground with a bang. It was a hard floor made of wood, judging by what they felt. "Is everyone still in one piece?" Sophie asked. "I think so", Max said while rubbing his painful elbow. "Me too" said Pallie while tying the black laces of his shoes again. "Fine," Sophie said, "then we can get out of this cellar or whatever it may be and continue our hunt for the treasure. Which way should we go boys?" "Eh, didn't you have the map Sophie?" said Pallie "Eh.. no, you were the last one who had it in his hands" Sophie said. "Didn't you put the map on

the stove when we tried to open the hatch Pallie?" Max asked. Pallie could kick himself. Indeed that was where he had put the map. "It looks like we will have to continue without a map." Max said. How were they to find the treasure now? And, more importantly, how were they to get out of this cellar...?

HOOFDSTUK 8

Doolhof

"Laten we dan maar die kant op gaan", zei Max en gebaarde naar iets dat op een deur leek. "Dezelfde weg terug gaat niet lukken, ben ik bang." Pallie deed de deur open. Oei, ook hier was het flink donker. In zo'n oude burcht was nergens elektriciteit. Vroeger moest je je eigen fakkel of olielamp meenemen voor een beetje licht. "Ik denk dat we nu toch echt je vader moeten bellen, Pallie", zei Sophie. Hoewel hij dat natuurlijk liever niet deed, pakte hij toch maar zijn mobieltje. "Geen bereik", zei Pallie balend. "Dan zit er niets anders op dan te gaan lopen." En dat deden ze. Voetje voor voetje schuifelden ze langs de muren. Lopen in het donker was zo makkelijk nog niet! "Ik heb het idee dat we al uren lopen", klaagde Sophie "het lijkt wel een doolhof. Volgens mij hebben we iedere gang al minstens drie keer gehad." Voor Sophie was uitgesproken, hoorden ze een krassend en piepend geluid. Wat was dat? In de schemer, ontdekten ze ineens een harnas. Het bewoog zelfs een beetje. "Haha, leuk hoor Max. Daar trappen we niet meer in, kom maar tevoorschijn", riep Pallie. "Eh..... jongens, ik sta achter jullie, hoor", stamelde Max. O jee. Als Max achter hen stond.... wie stond er dan voor hen? "Wieeeeeeeee, durft mijn burcht te betreden", bulderde een zware stem. Even was het doodstil. Toen gilden Max, Pallie en Sophie in koor: "Het is Zwarthoef!! Ren voor je leven!". Pallie begon te rennen, met Max en Sophie op zijn hielen. Hoe kwamen ze bij een uitgang? Tijd om lang na te denken was er niet want er gebeurde iets vreemds. Pallie's favoriete sneakers begonnen te gloeien. Een

zilveren glans straalde ervan af die steeds sterker werd. Vol ongeloof keek hij naar zijn voeten. "Max! Sophie! Kijk! Het is net als in het Stakenbos, mijn schoenen geven licht en beginnen weer vanzelf te bewegen, ik doe helemaal niks! Volg mij alsjeblieft zo snel als je kan!", riep Pallie uit.

CHAPTER 8

The maze

"Let's go this way", Max said, gesturing to what seemed to be a door. "The same way back is impossible, I'm afraid." Pallie opened the door. Ouf, it was quite dark in here. There was no electricity in such an ancient fortress. In the old days, you had to bring your own torch or oil lamp for a bit of light. "Pallie, I think that it is really time now to call your father," Sophie said. Although Pallie preferred not to do so, he got his mobile phone nevertheless. "No signal", Pallie said disappointed. "We have no choice but to walk." And that's what they did. Step by step they shuffled along the walls. Walking in the dark was not that easy after all. "I feel like we have been walking for hours", Sophie complained. "It is like a maze." "I think we have been through every corridor three times before." But before Sophie was finished, they heard a creaking and squeaking sound. What was it? In the twilight, they suddenly discovered an armour. It even moved a little. "He he, very funny Max. You can fool us no more. "Come and show yourself!" Pallie shouted. "Eh boys, I'm standing right behind you", Max stammered. Oh dear, if Max stood behind them .. Who was

there in front of them?" Whooooo dares to enter my fortress" a heavy voice thundered. For an instant it was silent. Then Max, Pallie and Sophie squealed in unison: "It is Black Foot!!" Run for your life!" Pallie started running followed closely by Sophie and Max. How could they find their way out? There was little time for reflection, for then something strange happened. Pallie's favourite sneakers started to glow. They radiated a silvery shine getting stronger and stronger. He stared at his feet in disbelief. "Max! Sophie! Look, it is just like in Stake Forest, my shoes are radiating light and start to move by themselves again. I am not doing anything at all! Follow me as fast as you can, please!" Pallie shouted.

HOOFDSTUK 9

Het lijkt wel een vis!

Ze renden en renden en renden. Pallie's lichtgevende schoenen leken wel vleugels te hebben gekregen. Gelukkig maar, want er zat een roestige ridder achter hen aan! Net toen ze bijna niet meer konden, hijgde Max: "Volgens mij zie ik daar een lichtpuntje." Terwijl ze bleven rennen, werd het lichtpuntje steeds groter. "Daar is een uitgang!", riep Sophie hijgend. Met hun laatste kracht renden ze hun vrijheid tegemoet. "Jaaaaaaaaaaaaa! We hebben het gered!", riep Pallie uit. Hijgend renden ze de gang uit, zo het groene gras van het landgoed op. Sophie liet zich vallen in een bed van madeliefjes. Wat was ze blij om weer buiten te zijn! De jongens ploften puffend naast haar neer. Wat hadden ze het warm! Ze waren een paar minuten buiten adem, zo erg moesten ze bijkomen de schrik en de opwindning. Eerst die roestige ridder met die bulderende stem en toen Pallie's geluksschoenen. Die hadden hen nu voor de 2e keer de weg gewezen. Zouden ze betoverd zijn? Het bleef een merkwaardig verhaal, lichtgevende schoenen die bewegen maar het was wel weer een bijzonder avontuur! "Dit is een verjaardag om nooit te vergeten", zei Pallie toen hij weer op adem was gekomen. "Zullen we nu pappa en Pepper maar weer eens op gaan zoeken?" Sophie en Max knikten instemmend. Ze hadden genoeg gezien. Ze wandelden langs een grote heg, met een opening in het midden. De drie keken nieuwsgierig opzij. "Hee", zei Max "dat lijkt wel een standbeeld.... "dat

lijkt op een vis", vulde Sophie aan. Pallie knipperde met zijn ogen. "Maar....", stamelde hij, daar ligt dan onze schat verborgen!" Ze renden naar het beeld en begonnen driftig met hun handen te graven. Luid geblaf klonk in de verte. Het was Pepper. Hij rende naar het standbeeld toe en dartelde in het rond. Blij om zijn jarige baasje weer te zien.

CHAPTER 9

It looks like a fish!

They ran and ran and ran. Pallie's luminous shoes seemed to have wings. That was a piece of luck, because they were being chased by a rusty knight! Just when they were about to give up, Max panted: "I think I can see a spot of light." They kept on running and the spot of light grew bigger all the time. "It is an exit!" Sophie shouted. Close to exhaustion, they ran towards their freedom. "Yes, we made it!", Pallie shouted. Panting they ran out of the corridor onto the green grass of the estate. Sophie dropped onto a bed of daisies. Was she happy to be outside again! The boys plopped down next to her puffing. Such heat, they had never been so hot! It took them a few minutes to catch their breath, that's is how much they needed to recover from the fright and excitement. First that rusty knight with his thundering voice and then Pallie's lucky shoes. They had now shown them the way for a second time. Could they be under a spell? It was and remained a strange story - luminous shoes that

moved, but it had been another special adventure. "This is a birthday I'll never forget," Pallie said when he caught his breath. "How about us going and looking for Daddy and Pepper again?" Sophie and Max nodded in assent. They had seen enough. They walked past a large hedge which had an opening in the middle. Curiously, the three of them looked in that direction. "Hey" Max said: "It looks just like a statue..." "It looks like a fish", Sophie added. Pallie blinked with his eyes. "But...", he stammered, "then that is where our treasure is hidden!". They ran towards the statue and began digging furiously with their hands. In the distance they heard loud barking. It was Pepper. He ran towards the statue frolicking about.. He was so happy to see his young master again.

HOOFDSTUK 10

De schat

Er werd een flink diep gat gegraven. "Ik voel iets!", riep Pallie. Met z'n drieën groeven ze een klein, koperen kistje op. Sophie en Max barstten bijna uit elkaar van nieuwsgierigheid. Wat zou er in zitten? "Wat hebben jullie daar, jongens?", klonk ineens de stem van pappa. In alle opwinding hadden ze hem en de tuinman niet zien aankomen. "We hebben zojuist een schat gevonden maar we weten nog niet wat het is", legde Max uit. "Kom Pallie, maak het kistje snel open!", riep Sophie. Pallie drukte op een knopje en met een luide klik, sprong het kistje open. Voorzichtig haalde Pallie er vier papiertjes uit en een briefje. "Voor de eerlijke vinder", las Pallie voor "als jullie net zo hard gerend hebben als wij, hebben jullie vast wel trek in een ijsje." Beteuterd keek Pallie in het kistje. Het waren de papiertjes van vier gesmolten ijsjes! De tuinman begon hardop te lachen. De tranen sprongen hem in zijn ogen. De drie keken hem verbaasd aan. "Wat een goeie grap", lachte hij. "Dit is een actie van mijn kleinkinderen. Zij spelen hier vaak in het weekend en gaan dan net als jullie op onderzoek uit. Ik denk dat ze geen schat konden vinden, vandaar dat ze er zelf maar een verstoppt hebben." Ook pappa begon te lachen om deze grap. Sophie, Max en Pallie keken beteuterd. Ze waren erg teleurgesteld maar daar wist pappa wel wat op. "Ik weet het goed gemaakt", zei pappa "het is toch tijd om te gaan. Ik rijd wel een stukje om en dan halen we een extra groot ijsje, bij de ijscoman in het park." Meteen sprongen Sophie, Max en Pallie op. Dat wilden ze wel! Na dit opwindende en warme avontuur, was

een ijsje eigenlijk de grootste schat, die ze op dat moment wilden hebben.

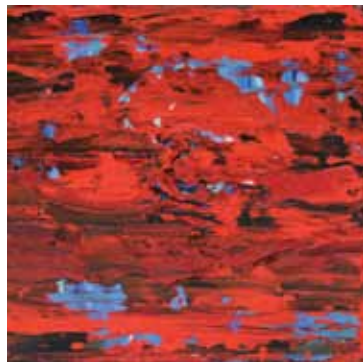
CHAPTER 10

The treasure

They dug a nice deep hole. "I feel something!", Pallie shouted. The three of them dug up a small Copper chest. Sophie and Max almost exploded from curiosity. What would be in the chest? "What have you got there boys?" Suddenly they heard Daddy's voice. They had not noticed him and the gardener come near amid all the excitement. "We have just found a treasure, but we don't yet know what it is." Max explained. "Come on Pallie, open that chest quickly!" Sophie shouted, Pallie pressed a button and, with a loud click, the chest sprang open. Carefully, Pallie took out four small pieces of paper and a note. "For the true finder", Pallie read aloud. "If you have run as I have, I am sure you fancy an ice cream." Perplexed he looked inside the little chest. The papers were the wraps of four melted ice creams. The gardener now roared with laughter. Tears sprang to his eyes. The three looked at him in surprise. "What a joke", he laughed. "This is the work of my grandchildren. They often play here at the weekend and just like you lot, go exploring. I think they must have been unable to find any treasure and decided to hide one themselves." Daddy now also started laughing at the practical joke. Sophie, Max and Pallie looked glumly. They were very disappointed, but father knew what to do. "I know how to make up for this" Daddy said. "It is time anyway for a little detour and then we'll

have an extra large ice cream from the ice cream man in the park." Sophie, Max and Pallie jumped up immediately. They rather liked that idea. After their exciting and warm adventure, an ice cream really was the biggest treasure that they wanted to have at that moment.

Speciaal voor Stichting Pallieter

hebben de kunstenaars twee doekjes van 20 x 20 cm gemaakt. Zij hadden de vrije hand, zie hier het resultaat.

Ad Arma *Zonder titel*

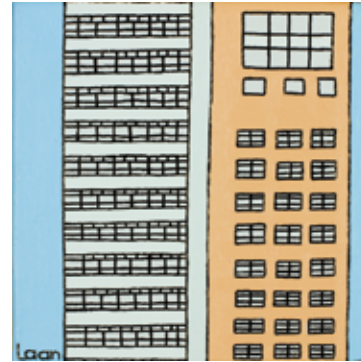
Lolke van de Bij *'Slenken'*

Joop Cromptvoets *'Tauris I' en 'Taurus II'*

Han van Hagen 'Gisterochtend' en 'Morgenochtend'

Laan Irodjo Zonder titel

Hans van Liempt Zonder titel

Henk Adriaan Meijer 'Maandag' en 'Zondag'

Noortje Meijerink *'Given to fly'*

Marina Radius *'Kersen' en 'Kwarteleitjes'*

Lia van Rhijn *'Moeder en kind'*

Susan Ruiter *'The fish is mine' en 'Yammie!'*

Joop Vegter 'Luchtvaart: geland' en 'Scheepvaart: loods gevraagd'

Bas Verkade 'Ballonvaart I' en 'Ballonvaart II'

Aad de Wit 'Heraut I' en 'Heraut II'

Marleen van Zwienen 'Wonderbaarlijke Spijzen' en 'Paradijs'

Ad Arma

*Ik wil iets maken dat er nog
niet was, iets toevoegen
en ook zelf verrast worden...*

*I want to make something that
was not there before, add
something and be taken by
surprise ...*

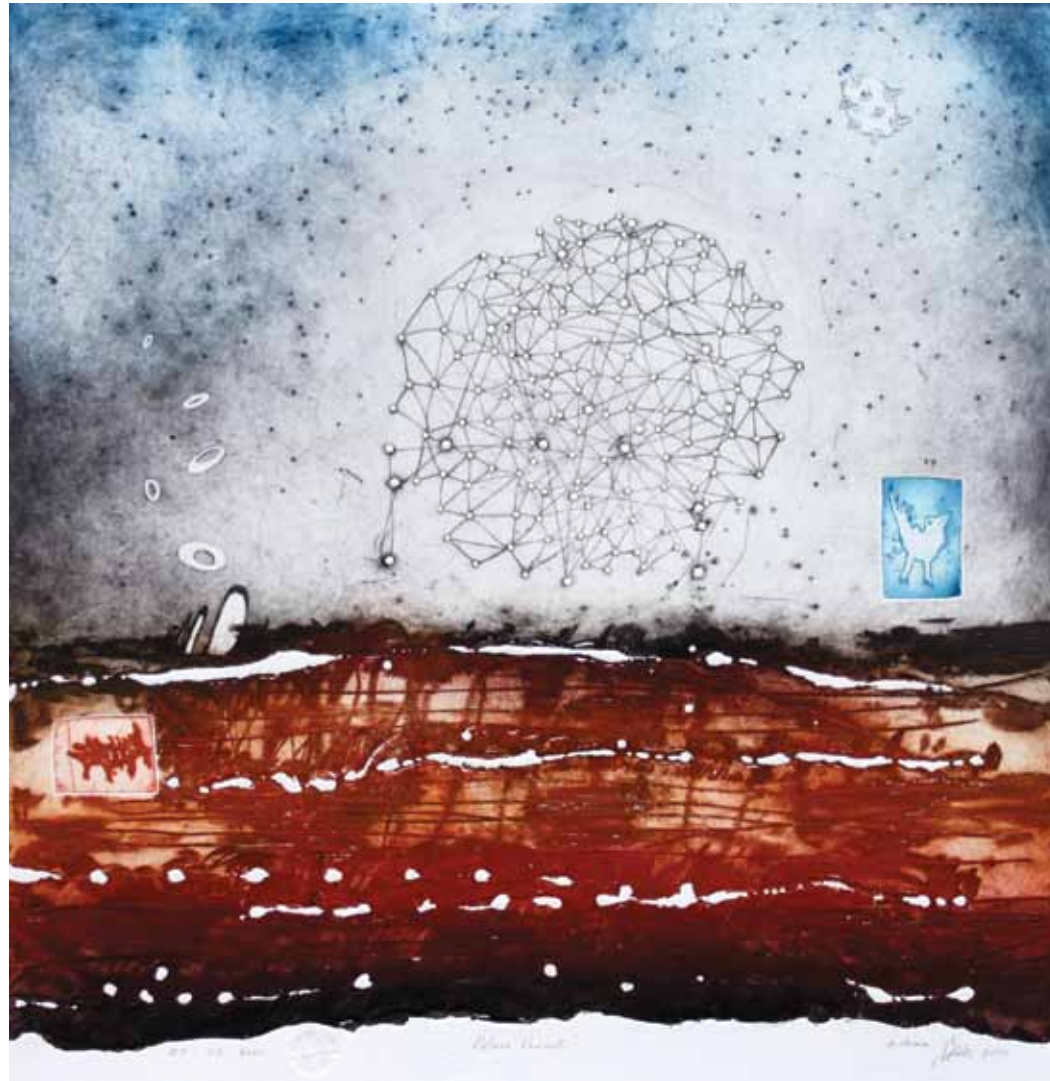
Naarmate de werken zich aan elkaar blijven rijgen, uit elkaar ontstaan, en de tijd maar doortikt, wordt de vorm abstracter. Het is niet meer nodig om via de figuratie te verbeelden. Die zit soms in de weg, maar kan ook juist weer even opduiken. Inhoudelijk raken ze aan je gevoel en balans, ruimte om te verwijlen, voor reflectie of resonantie.

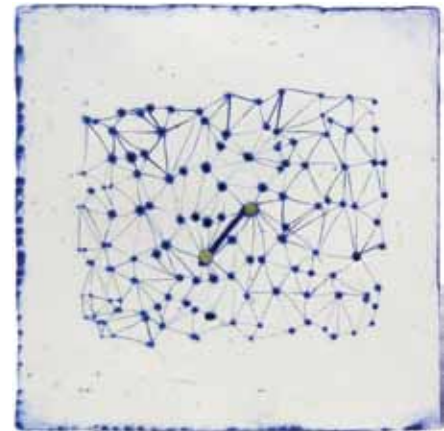
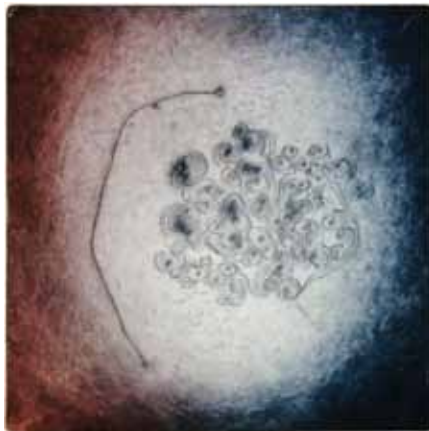
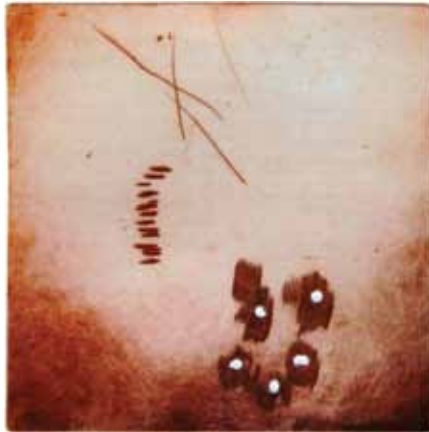
Het maken is fijn, maar de weg ernaar toe soms moeilijk. Het is aangenaam om ruimte te laten. Veel ruimte. Waar je kan ademen en desnoods een stukje rondvliegen, ik bedoel het goed en de natuur helpt mee. Als gezegd, het gaat over de dingen die we delen.

As the works of art are being created and form a string, one originating from the other and as time moves on, the form becomes more abstract. Then it is no longer necessary to visualize them using figuration, which can get in the way, even though it may just as easily pop up again. As regards content, they touch on your emotion and balance, offering space to linger for reflection or resonance. To make the works is lovely, but the way towards the result can be difficult. It is pleasant to allow for space. Much space. This is where you can breathe or fly around if you wish .. even if it has a robust sound! As I said before, the point is the things we share.

*"In de prenten zoek ik naar
wat we delen, droom en
tijd, kwetsbaarheid en
levensdrang."*

*"In the prints I look for
what we share, dreams
and time, vulnerability
and the urge to live."*

Lolke van der Bij

Ontwerper en vervaardiger van roestvrijstalen beelden, maakt ook indrukwekkende olieverfschilderijen.

A designer and producer of stainless steel sculptures, also makes impressive oil paintings.

Een overeenkomst is het zoeken naar eenvoud en essentie. In zijn beelden brengt hij dit tot uitdrukking in de vormtaal van zijn werk. De schilderijen brengen een meer verstilde expressie tot uitdrukking.

Zijn landschappen herbergen vooral ruimte en atmosfeer. Een ruimte waarin iets overblijft voor de toeschouwer om zelf in te vullen, het overvloeien van kleurcontrasten brengen een sfeer waarin je kan wegdromen, een abstracte werkelijkheid die ook in zijn andere schilderijen tot uitdrukking komt.

In zijn andere werk zijn het vooral verschillende facetten van kleurgebruik en elementen, soms abstract en dan weer half figuratief. Dit geeft het werk een soort mystieke werkelijkheid.

Het onmerkbaar overgaan van kleurcontrasten zorgt voor een lyrische expressie in zijn schilderijen.

One similarity is the search for simplicity and essence. In his sculptures, this is expressed in the form language of his work. The paintings shown in this book have a more tranquil expression. His landscapes accommodate mainly space and atmosphere.

Space a part of which is left to the observer to fill: the overflowing colour contrasts create an atmosphere which lets you dream away, an abstract reality that is expressed in his other paintings too.

His other work in painting is characterised mainly by various facets of colour use and elements, at one time abstract and semi-figurative. This lends a kind of mystical reality to the work. The imperceptible transition of colour contrasts adds a lyrical expression to his paintings.

“Dit geeft het werk een soort mystieke werkelijkheid.”

“This lends a kind of mystical reality to the work.”

Joop Crompvoets

Opgegroeid als 'kleikind' in de ouderlijke pottenbakkerij.

Raised as a 'potter's child' in the parents' pottery.

Toen het na de middelbare school wat serieuzer werd ben ik aan de Stadsacademie voor Toegepaste Kunsten in Maastricht keramiek gaan studeren.

Daarna had ik het geluk dat ik bij uitstekende vakmensen als Ton van de Rotten en Rodolfo Gonzalez Mele mocht werken en leren.

In mijn eigen atelier maak ik gedraaid en sculpturaal werk, soms in combinatie met brons.

De reden dat ik werk met hout gestookte ovens is dat ik de vlammen en het vuur terug wil zien in mijn creaties.

De houtoven en de zoutoven zijn voor mij dan ook niet enkel een technisch hulpmiddel om van klei keramiek te maken, maar nog meer dan dat creatief gereedschap.

De stieren die ik maak verwijzen niet naar mijn jeugd in de pottenbakkerij van mijn vader, genaamd 'Taurus', maar als vormgever zie ik vooral de prachtige, compacte vorm die een en al kracht uitstraalt.

When things became more serious after secondary school, I took up a study in ceramics at the Maastricht's city's academy for applied arts. I had the fortune of working with and learning from excellent craftsman such as Ton van de Rotten and Rodolfo Gonzalez Mele. In my atelier, I make turned and sculptural work, sometimes combining it with bronze. I work with woodfired ovens because I like to see the flames of fire back in my creations. Wood ovens and the salt oven are not only technical aids to help me manufacture ceramic from clay but, more than that, are creative instruments. The bulls that I make do not refer to my youth in the pottery of my father, named Taurus, but as a designer I primarily see the wonderful compact form, a form radiating strenght itself.

"Als vormgever zie ik vooral de prachtige, compacte vorm die een en al kracht uitstraalt."

"As as a designer I primarily see their wonderful compact form and the all powerful image."

Diskus met stier keramiek - brons 44 cm hoog Masker keramiek - brons 15 cm hoog

Han van Hagen

Van Hagen wordt gedreven door een intrinsieke drang om prenten te maken.

Van Hagen is driven by an intrinsic urge to make prints.

Het is niet zo dat hij af en toe eens aan het etsen slaat. Het is een noodzaak, zoals hij zelf zegt. Vanaf het begin waren daarvoor wel brokstukken van de werkelijkheid om hem heen. Letterlijk. Hij gebruikte voorwerpen uit zijn verzameling vondsten zoals schelpen, fossielen, eieren, veren, vlinders, stenen etc. Maar ook koeien, schapen en vogels zijn geliefde onderwerpen.

Het is verleidelijk om in te zoomen op de nadruk die hij legt op details, maar veel belangrijker is het doel dat hij daarmee bereikt. Hij opent onze ogen voor de perfectie en schoonheid van dingen die vaak onopgemerkt blijven.

Ook de invalshoek die hij hanteert om een onderwerp af te beelden is vaak verrassend en voegt een dimensie aan zijn prenten toe.

That he starts to etch once in a while, it is a necessity, as he puts it himself. From the beginning of his working process he has been surrounded by fragments of reality. Literally. He used objects from his collection of finds, such as shells, fossils, eggs, feathers, butterflies, stones, etc. But also cows, sheep and birds are favourite subjects.

It is tempting to zoom in on his emphasis on details, but far more important is the objective that he achieves by using them. He opens our eyes to the perfection and beauty of things that often go unnoticed.

The approach he uses to show an object is often surprising and adds a dimension to his prints.

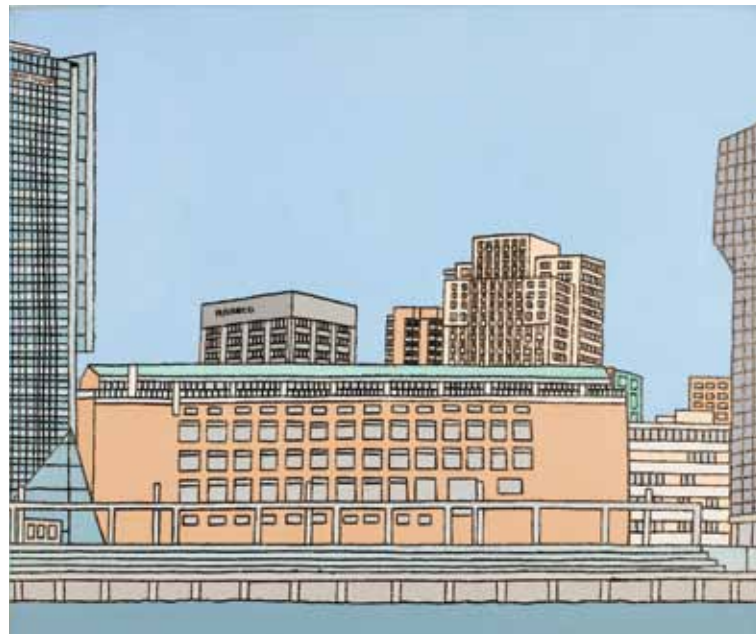

“Mijn liefde om prenten te maken is er nog steeds.”

“My love to make prints is still there.”

Laan Irodjojo

Soms zoemt hij als een fototoestel met telelens in op een detail van een brug of dukdalf in de haven. Dit alles geeft zijn schilderijen een vreemde verstilde sfeer.

Sometimes he zooms in, like a camera with a telephoto lens, on a certain detail of a bridge or mooring buoy in the harbour. This gives his paintings an awkward stilled mystical mood.

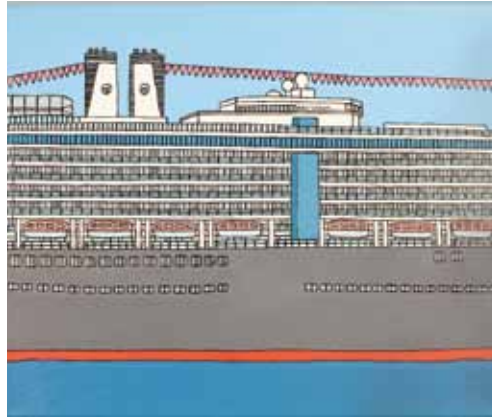
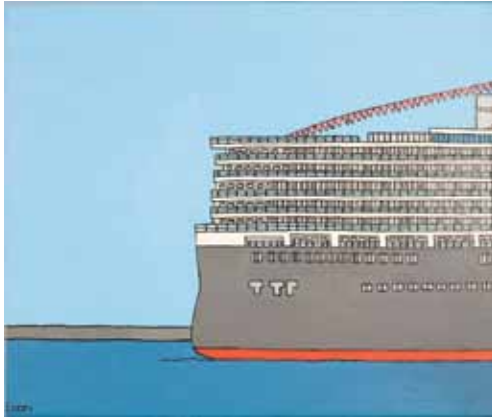
Nadat hij en zijn familie in 1979 naar Nederland verhuisden ontdekte men op school tijdens een uitstapje naar de Rotterdamse haven zijn tekentalent. In 1995 kreeg Laan een plaats bij Atelier Herenplaats. Laan heeft het Savant syndroom. Mensen met dit syndroom beschikken over speciale talenten die sterk ontwikkeld kunnen worden, vaak in combinatie met autisme. Laan heeft een fotografisch geheugen en een bijzonder scherp waarnemingsvermogen gecombineerd met tekentalent. Hij tekent al zijn onderwerpen eerst in een schetsboekje met potlood. Hij schildert in koele blauwe en vergrijsde tinten, vaak laag over laag, de kleur minimaal corrigerend. Het perspectief klopt niet altijd en soms lijkt het op een isometrische perspectieftekening. Bij sommige gebouwen lopen de lijnen van het dak niet parallel aan de ramen, maar alle details kloppen, zelfs de kleine airco aan een woontoren wordt niet overgeslagen.

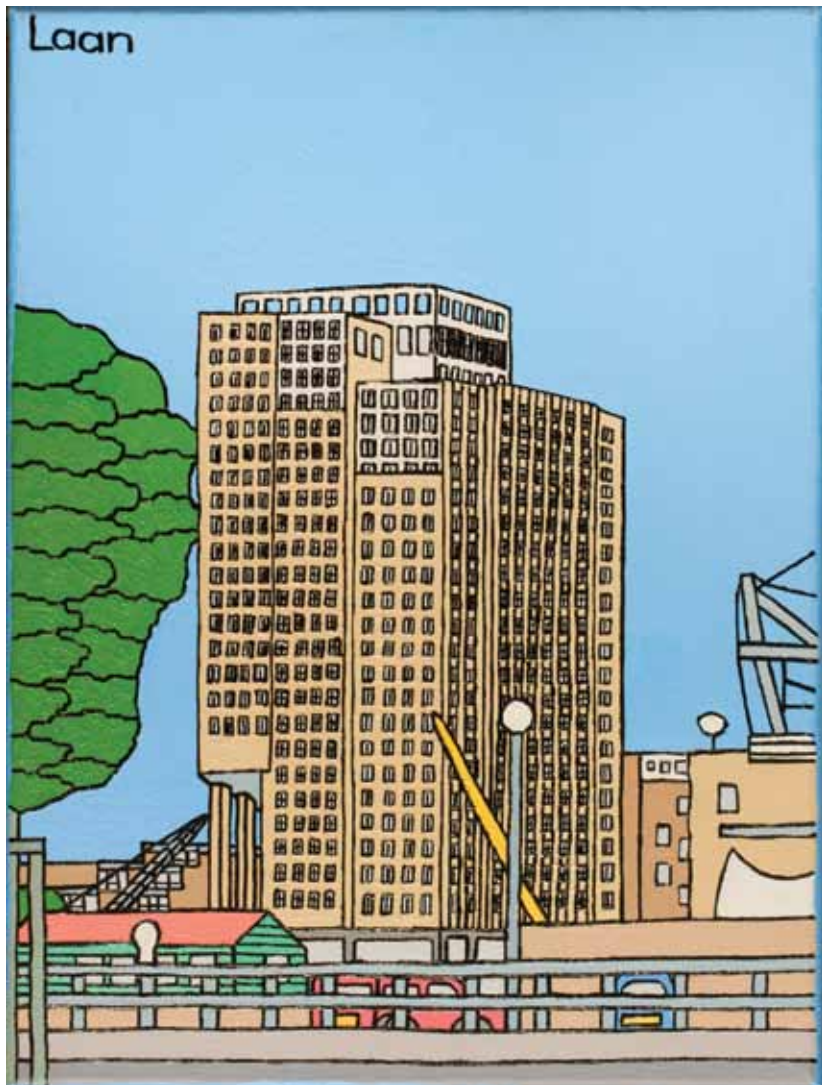
After he and his family had moved to the Netherlands in 1979 his drawing talent was discovered during a school trip to the port of Rotterdam. In 1995 he got a place at Studio Herenplaats. Laan has the Savant syndrome. People with this syndrome have special talents which can grow strongly, often there is the combination with autism. Laan has a photographic memory and a remarkable strong sense of perception combined with a drawing talent. He starts by drawing everything with a pencil in his little sketchbook. He paints in cool blues and greys, most of the time layer on layer, minimally correcting the colours. Perspective is not always correct and sometimes it looks like an isometric perspective drawing. With some buildings the lines of a rooftop do not run parallel with the windows, but all the details are correct, even the small airco on a skyscraper is not missed.

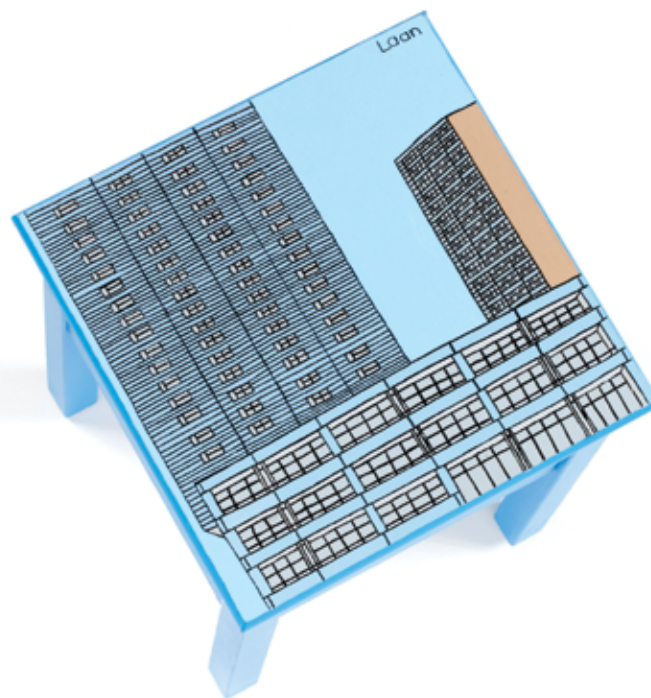
“Mijn favoriete onderwerpen zijn gebouwen, schepen, vliegtuigen, treinen en bruggen.”

“My favourite subjects are buildings, ships, airplanes, trains and bridges.”

acryl op doek 40 x 30 cm

Tafeltje acryl 33 x 33 cm - 44 cm hoog

Hans van Liempt

Planten hebben mij veel te zeggen. Deze organische wezens, dromende levens, spreken een unieke taal van vormen en kleuren, van schoonheid en volmaaktheid, louter om door ons gezien en genoten te willen worden.

Plants have a lot to say to me. These organic beings, dreaming lives, speak a unique language of shapes and colours, of beauty and perfection, purely desiring to be seen and to be enjoyed by us.

Met tussenpozen heb ik gewerkt aan een serie etsen over palmbladeren: natuurlijke waaivormen, steeds anders ten opzichte van elkaar geplaatst, onder auspiciën van de zon. Op de afgebeelde prent (zie volgende pagina) was het vooral de dynamiek die me bezighield. De beweeglijkheid en de verstrengeling van de gespreide 'vingers' gaven me het gevoel te luisteren naar een meerstemmige melodie, een heldere warme invention.

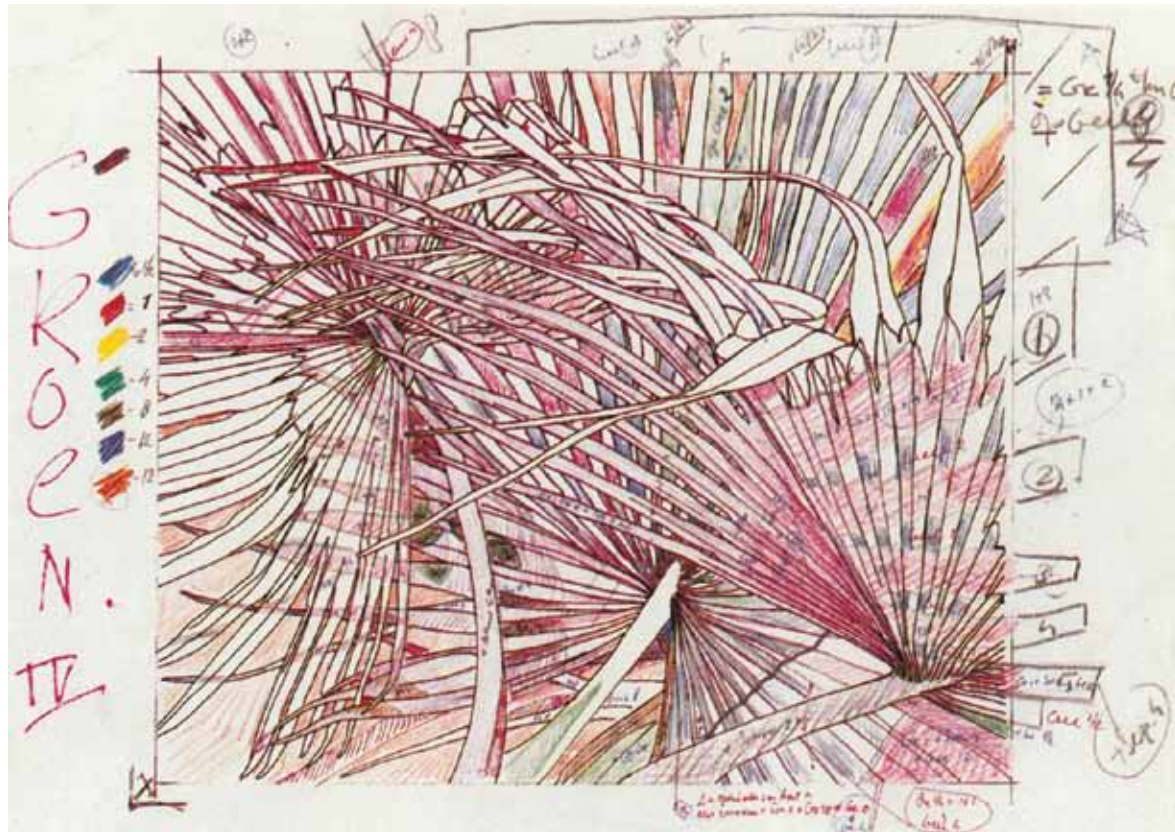
Ieder ontwerp wordt vertaald in een kleurenanalyse. Ik druk nat-in-nat en meng de kleuren voornamelijk met behulp van de vier platen. Bij de kleuropbouw ga ik uit van een vooraf vastgestelde drukvolgorde, waarvan ik niet meer afwijk.

I have worked with intervals on a series of etchings about palm leaves: natural fan shapes; always placed differently in respect of each other under the auspices of the sun. In the print that is shown (on the next page), I was mainly concerned with the dynamics. The mobility and entanglement of the spread 'fingers' gave me the feeling of listening to a harmonious melody, a clear, warm invention. Each subject is translated into a colour analysis. I print wet in wet and mainly blend the colours with the help of the four plates. In building the colours I work in a pre-established printing order, from which I do not depart.

"De liefde voor detail vind je terug in mijn werk."

"You will find the love of detail back in my work."

Henk Adriaan Meijer

Als kunstenaar is hij een waarachtige illusionist, die het vlakglas als medium gebruikt om zijn verbluffende trompe l'oeils, met behulp van zandstralen en de airbrush-techniek, uit te beelden.

As an artist he is a true illusionist, working on the plane glass as a medium to visualise his amazing trompe l'oeils applying techniques of sand blasting and airbrushing.

Bij een eerste aanblik lijken die glasobjecten driedimensionale sculpturen met bijvoorbeeld ingewikkelde in elkaar draaiende vormen, maar bij nadere beschouwing blijken zijn objecten dat slechts te suggereren.

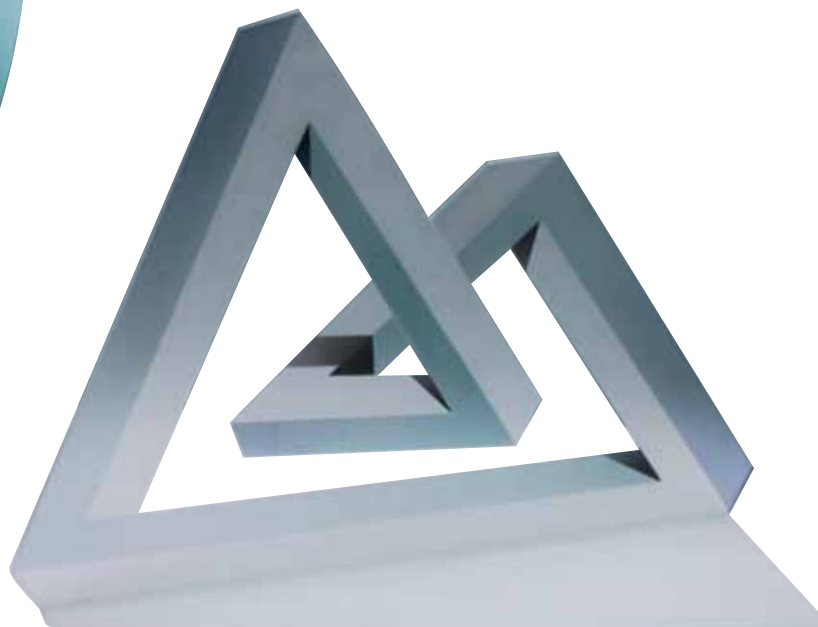
Het werk van Henk gaat altijd over de wisselwerking van diepte en beweging, maar bovenal zijn het optische illusies, die de kijker op het verkeerde been zetten. Hiermee dwingt hij mensen tot echt kijken cq. beschouwen en zoals bij veel kunstenaars het geval is, wil hij daarmee laten zien, dat de dingen anders blijken te zijn dan ze zich in eerste instantie aan ons voordoen; in dat opzicht zou je kunnen zeggen dat het werk een wat filosofische touch heeft.

At first glance, the glass objects seem to be three-dimensional sculptures of, for example, complex intertwining shapes, but closer observation reveals the objects only suggesting this. Henk's works are always about the interaction between depth and movement, but most of all they are optical illusions that put the viewer on the wrong track. By doing so he compels people to actually look or observe and, as is the case with many artists, he wishes thereby to show that things are different from what they appear to us at a first glance; in that respect, you could say that his work has a kind of philosophical touch.

"Binnen de Nederlandse glaskunst ben ik een buitenbeentje."

"I am the odd man out in Dutch glass art."

Noortje Meijerink

"Vogels in alle vrijheid, sierlijk wervelend door de lucht of trots stappend op de grond. Die bewegingen proberen te vangen is mijn uitdaging."

"Birds in all their freedom, gracefully gliding through the sky or proudly strutting on the ground. To capture those motions is my challenge."

Als keramist ben ik verliefd geworden op porcelein. Het ambachtelijke draaien en de precisie van de sgraffito techniek hebben mijn voorkeur.

Gedraaide porseleinen potten worden bedekt met een zwarte engobe waarin geometrische vormen of vogels worden uitgekrast. Na een opleiding zilverklei in de Verenigde Staten in 2003, krijgen sommige vogels op mijn potten een zilveren vleugel.

Het samenvoegen van deze 'klei'soorten is een technische uitdaging die meer dan de moeite waard is. Het resultaat is een sierlijke combinatie van matzwart en helderwit porcelein met het rijke glanzende zilver.

Tegenwoordig worden de vogels figuratief. De met de hand gevormde porseleinen lijven en koppen krijgen staarten, halzen en poten van brons- of koperklei.

De rijke gele kleur van brons of het warme rood van koper vervolmaken mijn trotse porseleinen vogels.

As a ceramist I fell in love with porcelain. I prefer the craftsmanship of the throwing wheel and the precision of the sgraffito technique.

Thrown porcelain pots are covered with a black engobe in which geometrical shapes or birds are scratched. After my graduation in silver clay in the United States in 2003, some of the birds on my pots receive a silver wing.

The combining of these two forms of "clay" is a technical challenge that's more than worth the effort. The result is a graceful combination of matte black, bright white porcelain and lustrously shining silver. Currently my birds are becoming more and more figurative. The hand-formed porcelain bodies and heads are getting tails, necks and legs made of bronze-clay or copper-clay.

The rich yellow hue of the bronze or the warm red of the copper lend themselves perfectly to complete my proud porcelain birds.

"Hoe zou het voelen een vogel te zijn, licht en toch sterk..."

"Oh, to be a bird; fragile yet firm..."

Marina Radius

Naast schilderen is beeldhouwen voor mij erg belangrijk; sinds 1980 werk ik regelmatig in brons, en vanaf 2000 ook af en toe in steen.

Besides painting, sculpting has become a major part of my work. Since 1980 I have made bronzes - and from 2000 on I also sculpt in stone.

Juist omdat ik figuratief werk, hecht ik belang aan een goede techniek; de oude meesters uit de Renaissance, maar ook de schilders en beeldhouwers uit de 19e eeuw zijn voor mij een bron van inspiratie.

Evenals de olieverven vergen de beelden een zeer arbeidsintensieve manier van werken door hun grote mate van verfijning.

Bij portretten probeer ik het wezen van mens of dier weer te geven, dus behalve de buitenkant ook de uitstraling.

As I work in a figurative style, technical skills are important to me; the old masters from the Renaissance as well as the 19th century painters and sculptors are an everlasting inspiration.

The oils as well as the sculptures are very labourintensive because of their refined nature.

When doing a portrait I aim at expressing the soul of the person or animal, which means not just the outside but the character as well.

"Mijn ervaring is dat het beste werk van binnenuit komt."

"In my experience the best work comes from within."

Groene kat brons 40 cm hoog Arabierenhoofd brons 22 cm hoog (excl. sokkel)

Lia van Rhijn

*Wie verre reizen maakt kan veel verhalen.
Wie dicht bij huis blijft kan dat eveneens.*

*A fervent traveler makes an enthralling storyteller.
Whose home is where the heart is, does the same*

Zij ziet haar keramiste zijn als een zoektocht. Tijdens die tocht laat zij sporen na en vindt ze sporen van anderen. Om sporen te vinden heeft ze leren kijken. Dat is de basis van verwondering en verwondering helpt bij creëren.

Haar wisseling van onderwerpen en thema's is verbazingwekkend. Ze laat ons reizen door een wereld waarin herkenbare aanknopingspunten houvast bieden, maar ze laat zich niet verleiden tot het kopiëren van een bestaande werkelijkheid.

Haar beelden zijn losgeslagen van vaste ankers. Ze zijn authentiek en onlosmakelijk verbonden met de aard en persoonlijkheid van de beeldhouwster.

She envisions her ceramic artistry as a quest. During this quest she leaves a trail and follows those of others. Through discerning tracks she has learnt to scrutinize and visualize. Here lies the foundation for causing surprise, and this astonishment helps the process of creation.

Diversity in topics and themes is amazing. She provides us with a journey through a world where 'clues' and 'leads' give us something to hold on to, but she won't be tempted in copying an existing reality.

Her images are cut loose from fixed anchors. They represent authenticity and are inseparable from the sculptor's nature and personality.

*"Creëren is voor mij een levensbehoefte geworden
en klei is daarvoor het materiaal bij uitstek."*

*"Creating became a necessity of life and I consider
'clay' the material par excellence."*

Draperie met voet geboetseerd en uit geplooidde lappen opgebouwd 55 x 23 x 42 cm

Voet in beweging geboetseerd en uit geplooidde lappen opgebouwd 38 x 20 x 15 cm

Lia van Rhijn

Susan Ruiter

Susan maakt vrolijke werken van volle dames, honden en katten. In deze uitgave maakt u kennis met haar schilderijen van grappige katten. Ze is tevens de illustrator van 'Pallie & Pepper' in dit boek.

Susan makes cheerful works of full-size ladies, dogs and cats. This edition will introduce you to her paintings of funny cats. She is also the illustrator of 'Pally & Pepper' in this book.

De katten op mijn schilderijen zijn opvallend door hun volle en ronde tuimelende lijven. Ik kneed ze als het ware in allerlei gekke poses en vergroot de herkenbare (katten)karaktertrekken uit. Hun luiheid, eetlust en hang naar aandacht. De humor schuilt vaak in zo'n grappige combinatie, een bijzondere pose, een ondeugende blik, vrolijke en kleurrijke patronen.

Mijn grote inspiratiebron voor deze katten was onze kat 'Pluisje'. Een grote, langharige en ontzettend lieve Noorse Boskat.

The cats in my paintings are remarkable because they have full and round tumbling bodies. I mould them into all kinds of odd poses and amplify the typical cat's traits. Their laziness, appetite and craving for attention. The humour is often to be found in such a funny combination, a special pose, a naughty look, cheerful and colourful patterns.

My great source of inspiration for these cats has been our cat 'Pluisje', a big long-haired and very sweet Norwegian Forest cat.

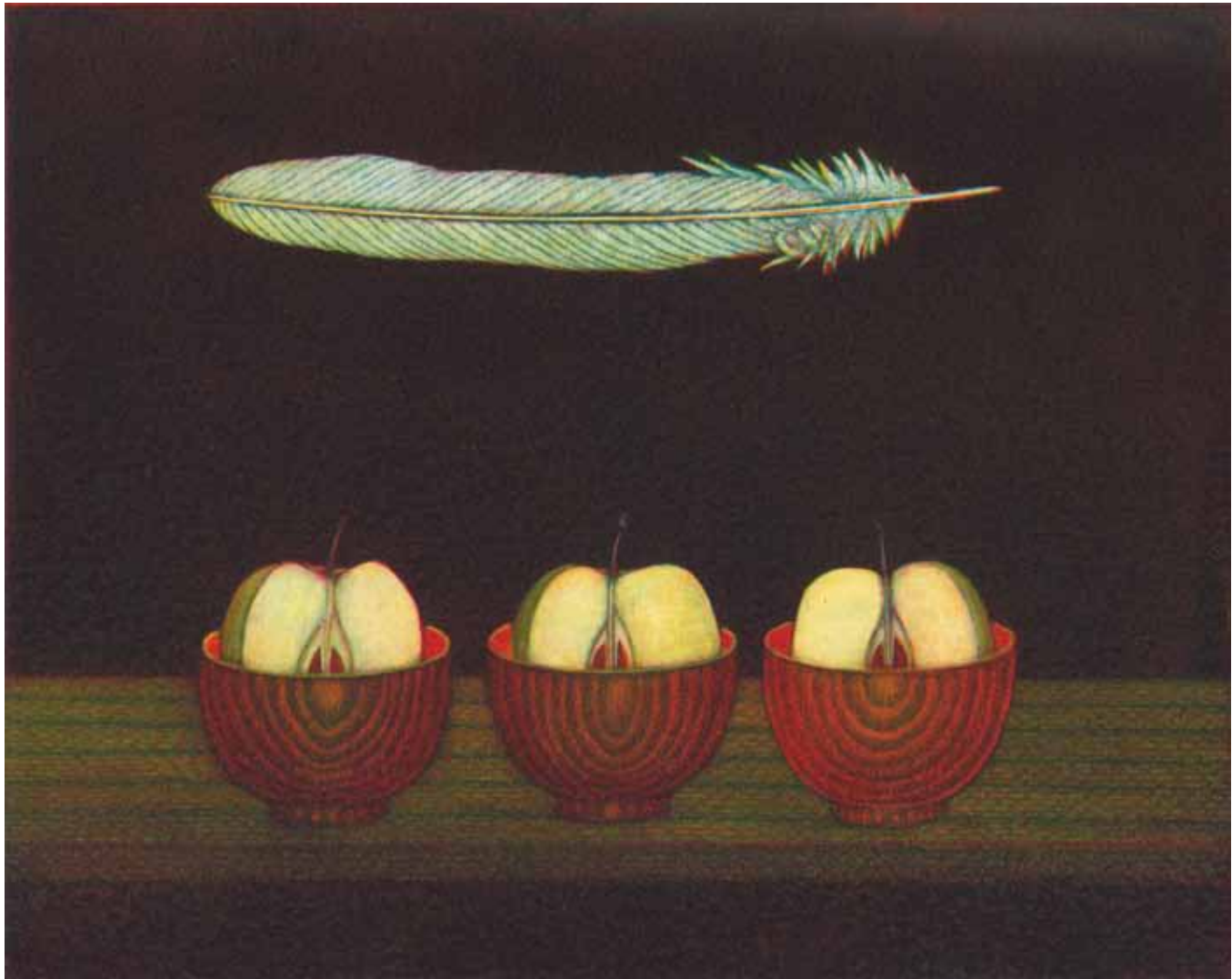

"Het unieke maakt een kunstwerk bijzonder: iets dat alleen jij in je huis hebt."

"Uniqueness is what makes a work of art special: something only you have in your home."

Joop Vegter

Ik wijd me full-time aan mijn grafisch werk. Met name aan de gecompliceerde en weinig meer toegepaste mezzotint-techniek en heel in het speciaal aan de kleurmezzotint.

I dedicate myself full-time to my graphical work, in particular to the complicated and nowadays little used mezzotint technique and more specifically colour mezzotint.

Als graficus werk ik vrijwel uitsluitend in de mezzotint-techniek in kleur. Deze arbeidsintensieve en veel tijd vragende techniek heeft mede tot gevolg dat de formaten van de prenten veelal klein zijn. Ook stelt deze techniek me in staat om langdurig met één onderwerp bezig te zijn. Hierdoor kan ik ze een zekere geconcentreerdheid meegeven. Die onderwerpen zijn meestal kleine gewone dagelijkse 'zichtbaarheden': een knikker, schelp, appel, peer, kom, kroes of meerdere objecten samen als stilleven. Deze probeer ik dan zó af te beelden dat de prent iets uitstraalt wat de beschouwer laat zien dat ook de meest gewone dingen onze aandacht waard zijn, dat het onze wijze van kijken is die de dagelijkse wereld om ons heen mooi en interessant kan laten zijn.

As a graphic artist I work almost exclusively with mezzotint technique in colour. This technique is highly labour-intensive and time consuming which partly explains why the prints tend to be rather small in size. The technique also allows me to work on a single subject for a long time. This results in giving the subject a density and intensity of concentration.

The subject matter often can be found in objects with everyday 'visibilities': A marble, shell, apple, pear, bowl, mug or various objects brought together in a still life. I try to picture them in such a way that the print has something magical, showing the observer that even the most ordinary things are worthy of our attention, that it is our way of looking that can make the everyday world around us beautiful and interesting.

"Deze techniek stelt me in staat langdurig met één onderwerp bezig te zijn."

"This technique allows me to work on a single subject for a long time."

lb Blue glass jar and lemon mezzotint 9,5 x 9,5 cm rb From a night flight mezzotint 9,5 x 9,5 cm

onder Aalbessen en witte druif mezzotint 5 x 5 cm Radijsjes mezzotint 5 x 5 cm Teentje knoflook mezzotint 5 x 5 cm Twee frambozen mezzotint 5 x 5 cm

Bas Verkade

Mij raakt de schoonheid van de omgeving, de ongerepte natuur, de bergen, de luchten, de dreiging vlak voor het opkomend onweer. Ik vind het schitterend en heb er veel ontzag voor.

I am touched by the beauty of the environment, the unspoiled nature, the mountains, the skies, the threatening thunderstorm approaching. I think it is splendid and I am awe struck.

Oude gebouwen zijn evenals eenzame vlakten vaak het onderwerp, maar ook mensen, dieren, bomen en bergen zijn geliefd. Ik houd van oude huizen met torentjes, het ambachtelijke en de kleuren van het metselwerk. De huizen die ik uitkiez zijn bestaande gebouwen. In de zomer moet ik altijd even de bergen zien en erin lopen. Ik verzamel dan allerlei dingen die me raken. Thuis ga ik de realiteit opnieuw inrichten, de vrijheid van de schilder op zijn doek. Ik probeer de sfeer van het licht te vangen. Of het vroeg op de dag is of laat. Soms kan het zo'n aparte atmosfeer zijn. Die momenten wil ik zo graag pakken, want het bestaat echt. Misschien is dat schilderen van mij wel een zoektocht naar dat soort plekjes. Mijn schilderijen zijn altijd realistisch, de gebouwen of mensen die in het landschap zijn geplaatst vormen samen een nieuwe realiteit.

Old buildings as well as lonely planes are often the subject matter. People, animals, trees and mountains are cherished as well. I love old houses with turrets, the craftsmanship and the colours of the masonry. The houses I choose are existing buildings. In summer, I just have to go to the mountains, not only to look but to move around in this environment. I collect all kinds of objects that touch me. At home, I redesign that reality and use the painter's freedom on canvas. I try to capture the atmosphere of the light, whether it is early in the day or late. The atmosphere can be so unusual I am keen to grab those moments for they do exist. Maybe my painting is a search for those kinds of niches. My paintings are always realistic, the buildings or people placed in the landscape together build up a new reality.

“Mijn werk toont wellicht het verlangen naar de verborgen wereld.”

“Perhaps my work shows a desire for the hidden world.”

Aad de Wit

Hij beheerst veel kunstvormen maar de mensen kennen hem vooral van de paardjes en de torens.

He has mastered many art forms but people mainly are acquainted with his works with turrets and small-sized horses.

Het werk van Aad typeert zich door vrolijkheid, humor, heldere kleuren en het altijd aanwezige ruitje.

Welk werk je ook bekijkt, altijd komt het ruitje terug, zowel in zijn schilderijen als in zijn beelden. De beelden stellen meestal paarden voor.

Aad de Wit werkt veel met karton. Hij scheurt het karton in de gewenste vorm en bewerkt het met acryl verf en een goede UV bestendige vernis.

Het karton is altijd van gerecycled materiaal gemaakt en eigenlijk is het verwerken in een kunstwerk de laatste stap van het materiaal. Het is weer gerecycled.

Aad's work is characterised by cheerfulness, humour, bright colours and the ever present checks. No matter which of his works you look at, you will always find the checks, both in his paintings and sculptures. Most of the sculptures represent horses. Aad de Wit works often with cardboard. He tears the cardboard in the desired shape and works it with acryl paint and good quality UV resistant varnish. The cardboard is always made of recycled material and using it for a work of art is the last step in the material's cycle. It is re-recycled.

“Van mijn vader heb ik het tekenen en de interesse voor kunst geërfd.”

“From my father, I inherited drawing and my fascination for art.”

Grote heraut papier-mâché en acryl 48 x 35 cm Kleine heraut papier-mâché en acryl 30 x 19 cm

Marleen van Zwienen

Een multidisciplinaire kunstenaar die geïnteresseerd is in hoe mensen in elkaar zitten en zich tot elkaar verhouden.

A multidisciplinary artist who is interested in how people are made and relate to each other.

Vanuit een aanvankelijke interesse naar hoe dingen in elkaar zitten en ambachtelijk verantwoord gemaakt worden, heeft Marleen van Zwienen zich ontwikkeld naar een multidisciplinaire kunstenaar die geïnteresseerd is in hoe mensen in elkaar zitten en zich tot elkaar verhouden. Deze persoons- en groepsprocessen boeien haar enorm.

In het werk van Marleen van Zwienen is steeds vaker de interactie tussen personen en omgeving terug te vinden.

Dit is zeker versterkt doordat zij bij haar studie bedrijfskunde als afstudeerproject merkopstellingen koos. De opstellingen of constellaties met personen geven een verbeelde werkelijkheid weer voor de probleeminbrenger. De representanten zorgen voor zicht op een oplossingsrichting.

Ook met kunstobjecten kan dit zicht op oplossingen ontstaan.

Fantastisch!

What started as an interest in exploring how objects are made correctly, Marleen van Zwienen developed into a multidisciplinary artist who is interested in how people are made and relate to each other. She is intrigued by these interpersonal- and group processes.

Even more frequently Marleen's work shows this interaction between people and their environment.

This interest increased when she chose Branding Constellations as the subject for her masters in Management Science. The constellations use persons to represent an image of reality for the problem contributor. The representatives generate a possible solution.

Art objects can also generate these insights.

Great!

"In mijn werk is steeds vaker de interactie tussen personen en omgeving terug te vinden."

"More and more my work shows interaction between people and their environment."

Moeder groen geblazen glas 46 x 21 x 11 cm Kind groen geblazen glas 33 x 18 x 12 cm Kind blauw geblazen glas 37 x 15 x 8 cm

Beste lezer,

Voor u ligt een prachtig boek. Inmiddels het tweede deel van een serie van vijf, waarin kind en kunst centraal staan.

Vrijwilligers

Stichting Pallieter zet zich in om het leven van ernstig en ongeneeslijk zieke kinderen (en hun ouders) zo aangenaam mogelijk te maken. Wat ooit als lokaal initiatief begon is nu, twaalf jaar later, uitgegroeid tot een volwassen stichting met landelijke dekking die volledig draait op vrijwilligers. Dit is mede mogelijk door de keuze van de Junior Kamer Nederland die voor de komende twee jaar Pallieter als maatschappelijk doel heeft gekozen.

Geen luxe maar noodzaak

De afgelopen jaren zijn wij druk doende geweest met de bouw en realisatie van een kinderspice in Capelle aan den IJssel waar alle denkbare zorg is gebundeld: 'Pallieterburght'. Dit unieke hospice draait alweer bijna twee jaar zelfstandig, zodat wij onze handen vrij kregen voor het initiëren en ondersteunen van nieuwe projecten voor zieke kinderen en van organisaties die zich daar sterk voor maken. Ook gezien de grote bezuinigingen in de zorg is dit geen luxe, maar helaas bittere noodzaak. Het zal u niet verbazen: daar hebben we mensen en middelen voor nodig!

Vrienden van Pallieter

De club 'Vrienden van Pallieter', vorig jaar opgericht, groeit gestaag. Het mes snijdt aan twee kanten: in ruil voor een - fiscaal aantrekkelijke - donatie maken onze Vrienden deel uit van een waardevol (zakelijk) netwerk. Op onze website pallieterhelpt.nl kunt u hier alles over lezen en ook over de projecten die we steunen. Zo ziet u direct waar uw persoonlijke bijdrage terecht komt. Iedere euro komt ten goede aan de kinderen, omdat Pallieter uitsluitend op vrijwilligers draait.

Kind en Kunst

Als dank voor het lidmaatschap van 'Vrienden van Pallieter' hebben we onder andere dit kunstboek gemaakt. Een team enthousiaste vrijwilligers bedacht dit unieke concept waarin de werelden van kind en kunst samenkomen. Ieder jaar zal er een nieuwe deel verschijnen zodat u kunt sparen voor een bijzondere reeks. Bovendien kunt u genieten van het werk van gerenommeerde kunstenaars, waarvan een deel op de jaarlijkse bijeenkomst van de 'Vrienden van Pallieter' geveild zal worden.

Nog vellen vol zou ik kunnen schrijven over het goede, noodzakelijke werk van Pallieter en over de hartverwarmende inzet en steun van alle betrokkenen, maar voor nu wens ik u veel lees- en kijkplezier!

Aat Breda, voorzitter Stichting Pallieter

Dear reader,

Before you lies a beautiful book. It is the second edition in a series of five which centres on child and art.

Volunteers

The Pallieter foundation is committed to making the lives of seriously and incurably ill children (and their parents) as agreeable as possible. What started out as a local initiative has now, 12 years later, grown into a fully grown foundation with nation-wide coverage, which is run entirely by volunteers. This has been made possible in part by the choice of the Junior Chamber of the Netherlands to make Pallieter a social cause in the next two years.

Necessity rather than luxury

The past years we have been busy constructing and realising Pallieterburcht, a children's hospice in Capelle aan den IJssel that bundles every conceivable kind of care. This unique hospice has been up and running independently for almost two years now, allowing us to initiate support for new projects for sick children and organisations dedicated to them. Considering the cutbacks in expenditure, that is not a luxury but a dire necessity.

It will come as no surprise to you that we need people and resources to achieve our objectives.

Friends of Pallieter

The 'Friends of Pallieter' club was formed last year and is growing steadily. It is a two-edged sword: in exchange for a tax-friendly donation, our friends become part of a valuable (business) network. You can read everything about this and about the projects that we support on our website www.pallieterhelpt.nl. You will clearly see where your contribution goes to. Every single euro is for the benefit of the children, because Pallieter is run entirely by volunteers.

Child and Art

In gratitude of the membership of Friends of Pallieter, we have compiled, among other things, this book of art. A team of enthusiastic volunteers came up with this unique

Ondertekening van het samenwerkingscontract tussen JCI Nederland en Pallieter.

concept, which unites the worlds of the child and the art. A new volume will be published every year allowing you to collect a full series over the years. In addition you will be able to enjoy the work of well-known artists. Some of those works will be auctioned at the annual gathering of the Friends of Pallieter.

I could write many more pages about the good and necessary work of Pallieter and the heartwarming commitment and support of all those involved, but for now, I wish you lots of reading and looking pleasure!

Aat Breda,
Chairman of Stichting Pallieter

Special thanks to
Speciale dank aan

Lexhanna Stichting

Eversheds Faasen
Kapsenberg van Waesberge
Bisonder Producties
Esmare Kunstkabinet
Zefier-vormgeving.nl
Star Frame lijstengroothandel
De 15 kunstenaars uit dit boek

Voor meer informatie over Pallieter:

internet www.pallieterhelpt.nl

e-mail info@pallieterhelpt.nl

telefoon 06 - 106 55 999

Voor meer informatie over de kunst uit dit boek:

internet www.esmare.nl

telefoon 06 - 22 75 77 82

Colofon

Samenstelling Rein Lander en Wim Lendering

Ondersteuning Barbara Meuwissen
en Phyllis Lander

Tekst verhaal Sabine Bison

Illustraties verhaal Susan Ruiter

Opmaak Esther Lendering

Eindcorrectie Erik Snelleman

Druk Kapsenberg van Waesberge

Binder Callenbach van Wijk b.v.

Vertaling Robert Getrouw

Oplage 2.000 exemplaren

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, op openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteursrechthebber.

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur(s), redacteur(en) en uitgever(s) geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de gevolgen hiervan.

Kleuren van de kunstwerken kunnen licht afwijken. Zetfouten voorbehouden.

